

O.A.
IMF EN WERELDBANK
CLAUSULE 28
ISRAELIES PROTEST

DE ZWARTE 104

f12,-
24-6-88

AUTONOME GAZET

INHOUD

- pag 2: kolofon, belangrijke mededelingen
pag 3: Anti-Apartheid in Leiden
pag 4: Anti-Apartheid in Den Haag en Arnhem
pag 5: Vrouwen krijgen levenslang
pag 6: Korte berichten
pag 7: Korte berichten II
pag 8: Ruigoord: het IAB
pag 9: Tamils: de uitzettingen
pag 10: Mannepraatgroepen II
pag 12: Gevangenkampen in Israël
pag 14: Hoe solidair is de Beweging? : een discussie
pag 16: IMF en Wereldbank
pag 21: Clause 28
pag 26: Over het situationisme: een bericht v.d. Roode Hond
pag 28: Agenda

Kolofon

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolektieve boekhandel, Arnhem: Infokafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen: De Uitbuyt, Amsterdam: Fort van Sjakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/Wereldwinkel

DE ZWARTE 2

ABONNEMENTEN.

Voortaan kost een abonnement op De Zwarte Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. DE ZWARTE in Leiden.

WANBETALER*S WORDEN GEROYEERD.

De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

PERSBERICHT

Vannacht hebben we in het kader van de Leidse anti-apartheidsweek die van 16 tot 26 Juni wordt gehouden Shell-stations in Leiden aangepakt. Dit, omdat wij het belangrijk vinden ook in Leiden de radikale anti-apartheidsstrijd gestalte te doen geven. Een bewustwordingskampanje, zoals nu deze week weer in Leiden, is op zich prima. Maar bewustwording op zich is niet genoeg, zeker als daarbij konsekvent bepaalde feiten en belangen worden verzwegen. De in een oplage van 40.000 verspreide huis-aan-huis-krant uitgegeven door Leiden Steunt Het Zuidafrikaans Verzet verzwijgt veel. Het is een aaneenschakeling van mooie, versluijrende woorden, hetgeen kenmerkend is voor organisaties die binnen de bestaande verhoudingen opereren, en diezelfde verhoudingen weigeren ter discussie te stellen. Nergens wordt b.v. een analyse gegeven van de onderliggende economische, militaire en politieke belangen die de westerse staten in het voortbestaan van Apartheid hebben, en die dus bepalend is voor hun politieke houding t.o.v. Apartheid. Vandaaruit valt ook het totaal ontbreken van een reëel perspectief op structurele veranderingen in Zuid-afrika in het verhaal van Leiden Steunt Het Zuid Afrikaans Verzet te verklaren. De teneur van het "alsjeblieft en vriendelijk vragen" die de politieke stellingname van de organisatie doordrenkt is een historische absurditeit en versluiert de huidige machtsverhoudingen. 100 jaar sociale- en klassenstrijd over de hele wereld leert dat veranderingen altijd op het kapitalisme bevochten zullen moeten worden. Ook nu. Radikale anti-apartheidsstrijd betekent strijd tegen tegen- en dus een bedreiging voor- de bestaande verhoudingen, ook in Nederland. De dreiging van een groeiend bewustzijn dat radikaal verzet tegen de achterliggende structuren noodzakelijk én mogelijk is, probeert de Nederlandse staat te stoppen d.m.v. een marginaliserings- en kriminaliseringsproces, zoals recentelijk de zgn. "RARA-arrestaties" hebben bewezen. Degenen, die hier niet duidelijk tegen ingaan, die verzwijgen en versluijren, die d.m.v. hun politieke stellingname en strategie het sprookje van de 'redelijke, democratische Nederlandse samenleving' in stand houden, de hervormers, zijn handlangers van een politiek-economies systeem, dat overal in de wereld voor uitbuiting en onderdrukking garant staat, dat o.a. Apartheid heet.

Wij dagen de organisaties die het Leiden Steunt Het Zuid Afrikaans Verzet vormen uit, om duidelijk kenbaar te maken hoe zij de economische, militaire en politieke belangen achter Apartheid zien, welke positie Nederland daarbinnen vervult, wat voor consequenties ze daaruit trekken t.a.v. anti-apartheidsstrijd in Nederland, en waaruit de effectiviteit van hun anti-apartheids woordenreeks blijkt.... We zijn erg benieuwd.

"Het afwijzen van de gewapende strijd in combinatie met de weigering effectieve sancties uit te voeren- het enige middel om de voorgestane 'vreedzame oplossing' een kans te geven-, maakt hen tot handlangers van het apartheidregiem. Het reduceert hun mooie theoriën, over hoe apartheid 'afgebouwd' kan worden tot pure propaganda waarbij de achterliggende belangen duidelijk zichtbaar zijn "

Thabo Mbeki, ANC

VRIJHEID VOOR DE POLITIEKE GEVANGENEN

BREEK DE SHELL-BREEK APARTHEID
AMANDLA

Om er zeker van te zijn dat onze argumenten de organisaties van het Leiden Steunt Het Zuid Afrikaans Verzet bereiken, en dat ze voor hun informatievoorziening niet afhankelijk zijn van de uit hun verband gerukte citaten die de burgerlijke media oplepelen, sturen we dit persbericht ook naar enkele van hun op.

PERSVERKLARING

Vannacht hebben we bij de gemeentelijke Reiniging aan de Adm. Banckertweg de slangen van hun Shell-pompen doorgesneden en de benzine-resevoirs vervuld. Deze actie is gericht tegen de voortdurende aanwezigheid van Shell in Zuidafrika waar ze één van de belangrijkste steunpilaren van het fascistiese apartheidregiem is, en tegen de hypokriete houding van de gemeente Leiden.

"B&W voeren een anti-apartheidsbeleid" wordt gesteld in de huis-aan-huis-krant van Leiden Steunt Zuid-Afrikaans Verzet. Oh ja ? En waar blijkt dat dan uit ? Uit het ophangen van een spandoek op het gemeentehuis met "Leiden vraagt: Shell smeert em uit Zuidafrika", terwijl de gemeente zelf Shell-olieprodukten gebruikt? Of dat ze één van de 49 gemeenten zijn die in debat is gegaan met Shell over diens aanwezigheid in Zuid. Afrika ?

De misselijkmakende hypocrisie van de gemeente probeert ze te rechtvaardigen door zich achter zgn. juridiese argumenten te verschuilen. Dit is echter niet meer dan een schaamlapje voor de feitelijke onwil om een effectieve anti-apartheidsstrijd te voeren en/of te ondersteunen. Effectieve anti-apartheidsstrijd betekent het aanvallen van de onderliggende uitbuitings- en onderdrukkingsverhoudingen hier en elders; het betekent een aanval op de structuren hier, in de bakermat van het imperialisme, hun veilige thuishaven die ze zo hard nodig hebben om elders ongestoord hun vernietigingspolitiek te kunnen doorvoeren.

Van kapitalistiese politieke partijen pur sang, zoals de VVD en de PVDA verwachten we niets anders dan een hypokriete houding. Dat hier in Leiden de PSP als collegepartij dit beleid ondersteunt, toont eens te meer het failliet aan van hun imaginaire ideeën over structurele veranderingen d.m.v. parlementaire collaboratie.

APARTHEID HERFORM JE NIET,
APARTHEID MOET GEBROKEN WORDEN

Tientallen jaren al vragen, smeken de officiële anti-apartheidsorganisaties Shell, en andere bedrijven met belangen in Zuid-afrika of ze niet alsjeblieft weg willen gaan; in 1987 steeg de omzet van Shell-Zuid-Afrika tot 3,5 miljard gulden. De belangen zijn duidelijk. Wij vragen niets aan multinationals en hun beschermheren, de nationale regeringen. Wij gaan zelf in de aanval

VOOR EEN RADIKALE ANTI-APARTHEIDSSTRIJD

AZANIA ZAL OVERWINNEN

VRIJHEID VOOR ALLE POLITIEKE GEVANGENEN.

ANTI APARTHEIDS STEDEN ??

Behoudende krachten binnen en buiten de gemeenteraad staan op slag op hun achterste benen. De managers van het Arnhemse bedrijfsleven verschietsen van kleur. Verslaggevers van de plaatselijke pers slijpen ijverig hun potloden. En binnen de anti-apartheidsbeweging en het aksiegroepencircuit spitsen we ongelovig de oren. Zou er dan toch..... De gevolgen van de ingediende motie voor de plaatselijke (maar in dit geval ook de landelijke) politiek zijn grofweg bekend: een scherp konflikt tussen de PVDA en Klein Links in de gemeenteraad over gesloten compromissen, de val van het kollege, het stadsbestuur in het NOS-journaal en het uiteindelijk (jan.'87) weer aan elkaar lijmen van de brokken. Het raadsbesluit gaat voor toetsing naar de Kroon (die het besluit net als de Woensdrechtmotie wel zal verwerpen) en een tamelijk krachteloos vergelijk is dan het eindresultaat.

Daarmee zou de hele affaire tot de geschiedenis zijn gaan behoren, ware het niet dat men, na de test-case Arnhem, in tal van gemeentes in het land naar andere mogelijkheden ging zoeken om sankties te kunnen nemen als bijdrage aan de anti-apartheidstrijd in Zuid-afrika. Recentelijk diende Shell een klacht in tegen het gemeentebestuur van Hilversum en deze maand speelde de boycotkwestie in de gemeenteraad van Nijmegen. Bij verschillende aktiegroepen bleek belangstelling voor archiefmateriaal over de affaire in Arnhem. Reden voor het documentatiecentrum om de hele zaak nog eens in de vorm van een bundel op een rijtje te zetten. De bundel bestaat uit twee delen: Het eerste deel bevat alle beschikbare stukken: de voorstellen, de bijstellingen, de korrespondentie rond de motie, de reaksies uit het bedrijfsleven etc. Het tweede deel geeft een overzicht van de berichtgeving in de plaatselijke pers.

Deze bundel (132 pag.) is te bestellen door f 8,- (+ f2,50 aan porto voor mensen buiten Arnhem) over te maken op giro 5000115 ten name van Tegendruk Arnhem o.v.v. 'Zuid-afrika motie'.

PERSVERKLARING

In de nacht van vrijdag 17 op zaterdag 18 Juni hebben wij het Europa hotel in Scheveningen in de stank gezet en er leuzen tegen apartheid geschilderd. In dat hotel namelijk wilde vandaag, zaterdag 18 Juni, het E.Z.A.V. (Europees Zuid Afrikaans Verbond) een besloten bijeenkomst houden. Wij hebben dit verhinderd omdat E.Z.A.V. een pro-apartheidsorganisatie is, dat nauwe banden heeft met het reisburo Intertop Travel in Voorburg. Zo is het adres van het E.Z.A.V. hetzelfde als het huisadres van de direktie van Intertop. Intertop is de grootste reisorganisatie voor Zuid-afrika in Nederland. Niet toevallig als je bedenkt dat het een onderdeel van SATOUR is, het Zuid-Afrikaanse staatsburo voor toerisme. Zelfs op de dag van de herdenking van de opstand van Soweto kan de Zuid-afrikaanse staat ongehinderd haar propaganda spuien via haar agenten van het E.Z.A.V. en Intertop. Opnieuw blijkt wat "Den Haag anti-apartheidsstad" waard is.

anti-apartheidsaktivisten.

DE ZUID-AFRIKA MOTIE IN DE GEMEENTERAAD VAN ARNHEM

13 Oktober 1986: na het nodige heen-en-weer geschrijf en een reeks van bijstellingen, dient de PVDA het raadsvoorstel 'Arnhem en het Zuidafrikaanse apartheidsregiem' in.

In deze motie wordt voorgesteld om van gemeentewege een aantal maatregelen te nemen die een bijdrage moeten vormen aan de anti-apartheidstrijd in Zuid-afrika. Die maatregelen betreffen drie gebieden:

- direkte steun aan de slachtoffers van apartheid.
- bewustwording van de (Arnhemse) bevolking m.b.t. deze problematiek
- economische druk op Zuid-afrika door middel van druk op bedrijven in Arnhem die investeren in dat land.

OP VERKRACHTING STAAT LEVENSLANG

Op 16 juni 87 deed de Hoge Raad een uitspraak in een verkrachtingszaak. Pas nu, een jaar later, wordt de hele zaak geopenbaard, en een beerput is hiermee verder opengetrokken, het stinkt waanzinnig.

Een man heeft naast zijn huwelijk een langdurige relatie met een vrouw, die relatie wordt omschreven (alsof het karakter van die relatie er iets toe zou doen) als "een proces van aantrekken en afstoten".

De vrouw zegt NEE als de man met haar wil vrijen.

Ze bedoelt NEE!

De man begrijpt dat ongenueanceerde NEE van haar niet, en dringt nog harder aan.

Zij blijft NEE zeggen, want ze bedoelt NEE.

Hij dringt nog harder aan, en dreigt geweld te gebruiken ("als je blijft tegenwerken, breek ik je arm"...)

Volgens de Hoge Raad kon de man nu nog onvoldoende doorzien, dat de vrouw definitief de relatie met hem wilde verbreken, en mitsdien geen vleeselijke gemeenschap meer met hem wilde hebben.

Hierbij staat zoals gebruikelijk het belang van de man voorop: het inzicht van de man in de wil van de vrouw staat centraal, niet die wil van de vrouw die NEE zegt.

Aan hem moet door haar nog duidelijker dan overduidelijk uitgelegd worden, dat ze Niet wil,

Hoe moet dit?!?! Uitleg aan het manvolk tot je er morsdood bij neervalt?!?!

De Hoge Raad vindt het dus ook belangrijk dat de relatie op haar einde moet zijn, wil de vrouw het recht hebben NEE te zeggen tegen de man. Alsof het een recht is om NEE te mogen zeggen.

De Hoge Raad geeft met deze uitspraak jurisprudentie in dergelijke verkrachtingszaken, nl. verkrachtingen binnen een relatie, en binne het huwelijk, MAG, is wettelijk toegestaan.

Dit is dus totale legalisatie van verkrachting binnen relaties en huwelijk, het volkomen legitiem maken van seksueel geweld tegen vrouwen. Deze HR-uitspraak is nu een verkrachtingsjurisprudentie, een zoveelste voorbeeld, gekreerd door mannen, van patriarcale onderdrukingsverhoudingen.

Voor de vrouw zijn er kennelijk twee mogelijkheden:

-binnen de relatie heeft zij niets te willen, moet zij verkrachting, vernedering, bedreiging, seksisme, geweld en intimidatie ondergaan, of -zij moet de man overduidelijk laten zien dat ze de relatie wil verbreken, en dan heeft ze opeens het "recht" om niet verkracht te worden.

Een tussenweg is er dus niet voor vrouwen, vrouwen PAS OP, als je een relatie wilt aangaan met een man ben je vogelvrij, overgeleverd aan de HEERsende handen van mannen die blijkbaar altijd in hun recht staan en hun macht, wettelijk geregeld, kunnen doen gelden.

Op zich is het natuurlijk niet vreemd, dat die zg. rechtspraak in Nederland dergelijke uitspraken doet; het zijn de "logische" gevolgen van een systeem, dat zowel binnen als buiten Europa heerst, waarin uiteindelijk van belang blijft dat de man over de vrouw heerst, dat een huwelijk de economische eenheid is waarop de maatschappij gestoeld is en dat het daarin van belang is dat de man op elk gewenst moment bezit kan nemen van de vrouw.

Denk aan de genentechnologische ontwikkeling, waaraan hetzelfde principe ten grondslag ligt. Vrouwen moeten verder haar kop dicht houden (nb. Ulla en Ingrid). Zò is de gevestigde orde, en zó zal het dwangstelsel gewaarborgd blijven; vrouwen hebben zich aan te passen of moeten oprotten.

Ook verbaasd het ons niet dat door dergelijke uitspraken nog meer voorwaarden worden gekreerd voor een systeem van de HEERsenden, waarbij scherp geformuleerde normen worden aangelegd over hoe (sexuele) verhoudingen er behoren uit te zien, seksisme als voorwaarde voor racistische en fascistische tendenzen, die nu al de ideeën van Europese Eenwording kenmerken.

Een dergelijke uitspraak zal veel mannen een enorme kick geven, zij zullen zich bevestigd voelen in hun geldingsdrang.

Vrouwen daarentegen zullen zich nog verder teruggezet voelen op de plek die zij ooit door mannen toebedeeld kregen, afschuwelijk is het om bevestigd te zien dat je als vrouw maar hebt te slikken en moet gedogen, zoals dat dan nu zo netjes heet.

VERKRACHTING BIJ DE WET GEREGLD. Vrouwen die dagelijks verkrachting en aanranding moeten ondergaan binnen hun verhoudingen met mannen voelen zich geïsoleerder in hun onderdrukte positie door het lezen van zo'n uitspraak. Terwijl het van belang is en blijft ons ALS VROUWEN KOLLEKTIEF TE VERZETTEN TEGEN SEKSUELE EN PATRIARCALE MACHTSVERHOUDINGEN.

(in de volgende Zwarte meer info)

VOOR VROUWEN

JACK GREEN

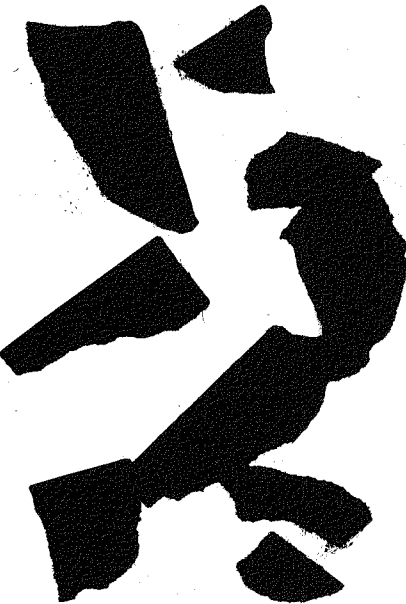
KORTE BERICHTEN

Sergeant Green gevangen in de VS

Het ongeoorloofd doorspelen van persoonlijke gegevens heeft voor de Amerikaanse sergeant Jack Green dramatische gevolgen gehad. Nederlandse beampten hebben vorig jaar informatie over zijn homoseksuele relatie doorgegeven aan de legerleiding van de basis Soesterberg. In het Amerikaanse leger is homoseksualiteit verboden. Green mocht in dienst blijven, omdat zijn homoseksualiteit niet was bewezen voor de Amerikaanse autoriteiten. In de praktijk werd zijn leven onmogelijk gemaakt. Het getreiter bracht hem begin dit jaar tot een zelfmoordpoging. Daarna bleef hij weg van zijn werk en negeerde hij orders om zich op de basis te melden. Hierdoor maakte hij zich schuldig aan 'ongeorloofde afwezigheid' en mogelijk desertie. In februari werd door tussenkomst van 2e kamerlid Tiesinga een regeling getroffen met de Amerikaanse autoriteiten. Green zou zich vrijwillig melden voor een mediese keuring in Wiesbaden als eerste stap op weg naar eervol ontslag. Hij werd echter onmiddellijk opgesloten, maar wist te ontsnappen. Hij dook onder. Het spel begon opnieuw. Tiesinga nam opnieuw contact op met de Amerikaanse autoriteiten en er werden opnieuw afspraken gemaakt waarbij ook Defensie en Green's advocaten Hofdijk en Uttenhove betrokken zouden zijn. Vorige week meldde Green zich 'vrijwillig' op Valkenburg van waar hij met een Nederlands militair vliegtuig naar West-Duitsland gevlogen werd. Hij werd opgesloten in Mannheim en zit inmiddels onder slechte bajusomstandigheden (word regelmatig geboeid en mag niet meer dan zijn onderbroek dragen) opgesloten in een gevangenis in Philadelphia. Alle bij de zaak Green betrokkenen zwijgen over de ware toedracht en ontkennen dat er vergaande afspraken zouden zijn gemaakt. In ieder geval is duidelijk dat hij zich gemeld heeft met de aan hem gedane toezegging van eervol ontslag zonder verdere gevolgen. Aannemelijk lijkt het echter wel dat er deals zijn gemaakt, want als Green zich niet 'vrijwillig' had gemeld zouden de Amerikanen Nederland om uitlevering hebben gevraagd. Dit zou voor Nederland mogelijk pijnlijk geweest kunnen zijn, daar zij in eerste instantie verantwoordelijk zijn voor de ellende waarin Green verkeert. Deze week wordt er in New York een hoorzitting gehouden. Hierin wordt bepaald of hij wegens desertie moet voorkomen bij de militaire rechtbank.

Bij het ter perse gaan van dit blad ging het gerucht dat hij vrijgelaten zou zijn, maar het fijne weten we er nog niet van. Volgende week zullen de fractie's van de PPR en D'66 mondeling overleg hebben met staatssecretaris v. Houwelingen over deze zaak. Het zal m.n. gaan over of er nu notulen zijn van de afspraken en welke afspraken er gemaakt zijn tussen de Amerikanen en hem. Het Roze front is een briefkaartenactie voor Green begonnen, (Zie hieronder) Stuur de kaarten op. Green moet vrij!

LAATSTE BERICHT: Hij is vrij !!

DE BAJESLIJST

De bajeslijst komt er voorlopig niet meer. Dit komt omdat er een nieuwe regeling van de Krijgsraad is, die ervoor zorgt dat nieuwe totaalweigeraars niet meer in voorarrest gezet worden. Bij de eerste voorgeleiding in Arnhem krijgen ze uitstel van eerste oefening, waardoor ze geen bedreiging meer vormen voor de krijgstuicht.

Het niet meer in voorarrest gezet worden betekent dat je niet meer in een Huis van Bewaring geplaatst wordt maar pas na de gehele juridische procedure in een gevangenis met werkplicht. De tijd van de juridische procedure plus de tijd eer je een keer opgeroepen wordt om je bij de gevangenispoort te melden, kan snel 2 jaar duren. De totaalweigeraars die er nu zijn zitten in deze procedure en dus voorlopig nog niet achter de tralies.

Zodra we weer iets nieuws te melden hebben, laten we het jullie weten.

groetjes, totaalweigerspreekuur
Pontanusstraat 20 tel. 080-231708
6524 HG Nijmegen
donderdag van 12.00 tot 16.00

KISS THE QUEEN(S); STOP THE SECTION!

kom massaal naar de Dam op 5 juli om 14.00 uur

Op 5 juli 1988 is er een volksoplloop/spektakel/meeting op de Dam in Amsterdam om onze solidariteit met de Engelse gay&lesbian movement en onze dankbaarheid aan de Britse Queen Elisabeth te tonen. Hun gezamenlijke strijd tegen Clause 28, die inmiddels als Section 28 wet is geworden, willen we ondersteunen. Dwars tegen deze conservatieve anti-homowet in, komt de koningin van Overzee naar Nederland om samen met koningin Beatrix ons land te komen herinneren aan hun overspelige voorganger Prins Willem III

200 jaar geleden riepen een aantal hoge heren onze prins Willem III te hulp om de katholieken te verslaan en de orde te herstellen in het oorlogse Groot Brittannië. Willem III, getrouwd met Mary Stuart hield er een nogal losbandig leven op na. Na zijn overwinning op de katholieken liet hij als Engels koning kastelen bouwen voor zijn pages en andere geliefde heren met wie hij zich graag wekenlang terugtrok. Ondertussen liet Mary zich thuis verwennen door haar maîtresses. Ook haar was de zoete liefde niet onwelgevallig.

In het kader van de herdenking van Willem III, Mary Stuart en hun Glorious Revolution zullen Elisabeth en Beatrix de nieuwe kerk te Amsterdam bezoeken.

De happening op de Dam moet op het voorgaande inspelen. Veel spektakel is hierbij te verzinnen. Van verfbommen en performances tot taarten en visueel ballet. We roepen iedereen op om een list te verzinnen en vooral massaal naar Amsterdam te komen! Voor meer informatie en nader nieuws bel: 020-713459 of 020-245952

Lees ook de oproepen in de mini-advertentie voor de preciese tijd.

groetjes van de
De vurige elfen

SOLIDARITEITSDEMO FRANK HOFMANN EN RENE ROEMERSMA TEGEN BAJESTERREUR.

Op dinsdag 14 juni werd in Amsterdam een demo gehouden en door de smeris uitelkaar geslagen. De aanleiding voor deze demo was het uitleveringsproces tegen Frank. Frank wordt ervan verdacht betrokken te zijn geweest bij het doodschieten van twee agenten tijdens een demo op 2 November 1987 tegen de Startbahn West van het Frankfurtse vliegveld en ter herdenking van het huttdorp op de plek van de startbahn 6 jaar geleden. De demonstratie in Amsterdam op de 14e was verder gehouden uit protest tegen de gevangenhouding van René Roemersma, de uitbreiding van de cellenkapaciteit in Nederland en het uitsluiten van vluchtelingen uit Nederland en West-Europa.

OPROEP

Voor een goede rekonstruktie van de gebeurtenissen op deze dag is het nodig om d.m.v. persoonlijke berichten en getuigenverklaringen een preciese inschatting van de demo 's middags en de zwaaidemo 's avonds te maken. De zwaaidemo werd bij het buro Lijnbaansgracht en bij het hoofdburo van de smeris gehouden. Op het laatst genoemde punt werden de zwaaiers* door petten en vooral stillen uitelkaar geslagen. Zowel 's middags als ook 's avonds zijn veel mensen gewond geraakt. 's Middags zijn 6 mensen in de Leidsestraat en de Spuistraat opgepakt. De berichten en verklaringen kan je opsturen naar Postbus 3306 in Amsterdam, of beter langs brengen bij Frontline, Alb. Cuypstraat 8-10, Amsterdam. Let op dat je er geen namen inzet!!!!

ARRESTO

Een Deense jongen die opgepakt werd zit nu, een week later, nog steeds in vreemdelingenarrest. Terwijl zijn paspoort allang bij de smeris is, hebben ze hem nog steeds niet het land uitgezet. Ook is de Deense justitie gevraagd hem in Denemarken te vervolgen voor de hier gepleegde 'openbare geweldpleging'. (Hetzelfde is m.b.t. de twee Duitsers gebeurd die vrijdag over de grens gezet zijn). Dit is een zo nieuwe gang van zaken dat de advocaten helemaal verrast zijn, maar het hangt samen met het Schengen-akkoord (meer info volgt)

BONK

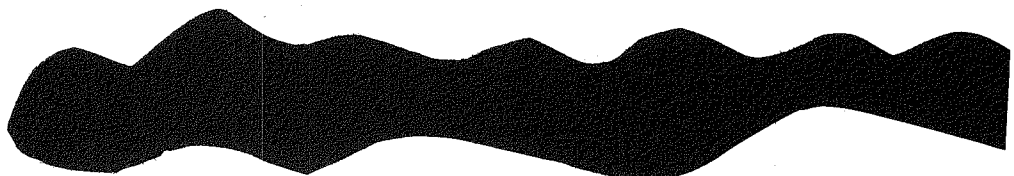
Na drie jaar is de radikale aktiegroep BONK, burgerlijke ongehoorzaamheid non-koöperatie, opgeheven. Ter gelegenheid van de opheffing is een brochure geschreven over drie jaar burgerlijke ongehoorzaamheid en non-koöperatie in de strijd tegen het militarisme, en tegen de Woensdrecht-bouw in het bijzonder. Een histories verslag, van oprichting tot opheffing. Beschrijving van akties en initiatieven, zoals de oprichting van BIVAK. Een verslag van een lastige en veeleisende bondgenoot. Tevens wordt nagegaan welk effekt BONK heeft gehad, onder andere met haar acties en met haar kritiek op KKN en Klein 'links'. De brosjure telt 50 pagina's en kost f 6,- (incl. porto); voor instellingen en organisaties 7,50. Bestellen door het bedrag over te maken op giro 3191118, tnv H. Krikke, St Jakko, ovv Bonk brosjure.

Het lijkt erop dat justitie hier een voorbeeld wil stellen: internationale solidariteit past niet in het straatje van de Europese eenwording van de HEERsenden. Wij eisen geen uitwijzing maar vrijlating van de arresto, en: **VRIJHEID VOOR FRANK HOFMANN!!** De uitspraak in het proces tegen Frank is op dinsdag 28 Juni. Het is nog niet duidelijk of ze hem aanwezig zullen laten zijn.

Zoveel in het kort. In de volgende Zwarte een uitgebreid stuk n.a.v. ondermeer jou verhaal !!!!!

Oproep voor:

- getuigenverklaringen bv. over stillentoptreden, arrestaties, gewonden.....
 - persoonlijk verslag over wat je zelf op die dag hebt gezien/mee-gemaakt....
- Deze willen we verzamelen om een goede rekonstruktie te maken. Ook in verband met evt. processen, en een konstruktieve evaluatie. Inleveren bij Frontline. Alb. Guypstraat 8-10

BROJSURE MULTINATIONALS
(verzamelde artikels) **-deel 1°**

EEN BROJSURE VAN VERZAMELDE ARTIKELS.

40 PAGINA'S VERTELLEN JE MEER OVER HET HOE EN WAAROM VAN DEZE MOORDBEDRIJVEN. OVER HUN BELANGEN, HUN ELITE EN TERREUR, OVER DE ACTUELE NOORD-ZUID VERHOUDINGEN, EN OVER NEO-KOLONIALISME, POLITIEKE MACHT EN DE TECHNOLOGIE..... EN VEEL NAMEN DIE JE NOG KUNT SCHRAPPEN UIT JE AANKOPENLIJSTJE...

AAN 50 FR. TE BESTELLEN OP ONDERSTAAND ADRES. STORTEN OP REKENING NR. VAN DE NAR: 068-2050689-39. OF OPSTUREN ONDER OMSLAG. VRAAG ONZE VERKOOPSLIJST...

♦ Van der Veken Erik/ Wauters Kris,
Kaasmarkt 17/3, 1810 Wommel.

INTERNATIONALE ANARCHISTISCHE BIJeenkomst

Het volgende 'thema' stuk is afkomstig uit het programmaboekje van het IAB dat te Ruigoord wordt gehouden. Het stuk is een stuk van de anarcha-feminisme dag, zondag 26 juni,

SEXISME IS EEN MANNEN PROBLEEM

Het is twee jaren geleden dat ik het IAB bezocht, toen nog in Appelscha met pinksteren. Er werd een poging gedaan door de daar aanwezige vrouwen, om met sexismen binnen de anarchistiese/aktie beweging aan de kaak te stellen. Tevergeefs.

De mannen wilden er helemaal niet over praten. Er waren, zo zeiden ze, toch meer belangrijker zaken waarover gepraat moest worden. Toch typies, die zaken die belangrijker gevonden werden!

Zo was (en is) er: apartheid (ver weg), militarisme (wordt opgedrongen), revolutie (heel ver weg), meer eenheid binnen de beweging (afstandelijk gelul). Sexisme was (en is) te dichtbij, te bedreigend, want alleen praten is niet genoeg, er werden ook daden verwacht.

Ik was perplex. Waren dit nu de mannen die anarchistisch zijn, die de absolute vrijheid en gelijkwaardigheid voor iedereen eisten? De grootste en meest hardnekkigste onderdrukking, de ene helft van de wereldbevolking onderdrukt de andere helft, werd hier door zich anarchistisch noemende mannen afgedaan als onbelangrijk. Vrouwen zeggen weleens dat mannen hun gevoelens niet moeten onderdrukken, maar de neiging om te gaan kotsen heb ik toen toch maar onderdrukt.

Nu, dan maar weer een poging om iets los te maken. Want het is toch logies (en wij zijn toch logiese wezens) dat je niet kunt streven naar vrijheid voor iedereen, als je vrouwen onderdrukt en als mindere blijft zien.

Natuurlijk, je gaat niet naar een pornofilm kijken, maar erover fantaseren doe je misschien wel. Natuurlijk, je fluit nooit naar vrouwen maar een passerende vrouw met je ogen uitkleden doe je misschien wel. Waarom is het sexisme bij (alle) mannen zo hardnekkig? Waarom praten we er niet zo graag over? waarom denken we dat de bevrijding van de vrouw automaties komt na de revolutie?

Daar wil ik het graag over hebben. Je komt dan al gauw op rolpatronen, opvoeding, aangeleerd gedrag enz. Om er een beetje in te komen, een (zeker onvolledig) analyse over de hardnekkigheid van die rolpatronen. Rolpatronen die de meeste onder ons zullen afwijzen, behalve die rolpatronen die wij als lekker gemakkelijk ervaren en die vallen onder de kop sexismen.

Als we het over een man hebben in onze maatschappij, denken we daar direkt bepaalde kenmerken bij. Een man hoort inderdaad zus of zo te zijn,

op de één af andere manier te reageren. Doet hij dat niet dan is hij geen 'echte man'. Die typische mannelijke eigenschappen leiden in onze maatschappij tot sukses (=macht), in tegenstelling tot de kenmerken aan vrouwen toegeschreven, die duidelijk minder gewaardeerd worden. We kunnen ongeveer zeggen dat:

een man moet (be)heersen
aktief zijn
rationeel zijn
logies zijn
hard zijn
strijllustig zijn
onafhankelijk zijn

een vrouw is ondergaand
passief
emotioneel
niet logies (een "vrouwelijke" logica)
zacht
fijngevoelig
afhankelijk

Een man wordt je dus; een vrouw ben je. En alhoewel het zowel voor de man als voor de vrouw onmogelijk is zich te gedragen volgens dit ideaalbeeld (het is een mythe), wordt dit toch van hen verwacht. De regels waaraan je als man moet beantwoorden staan nergens neergeschreven. Ze worden meegegeven met je opvoeding. Meisje of jongen het betekent heel andere handelingen die aangeleerd worden. Het wordt je zodanig goed ingepompt dat je er later ook onbewust naar leeft. Hier blijkt dus het uitzonderlijk belang van het gezin, met moeder en vader als voorbeeld, die de hele resem eigenschappen gekoppeld heeft aan "de man" of "de vrouw" doorgeeft en bestendigt. Op school wordt dit nog eens benadrukt, in zoverre zelfs dat een nog steeds veelal gescheiden opvoeding (maar ook de gemengde) het meisje of de jongen opvoedt tot specifieke taken en beroepen. Ook kwa attitude en levenshouding wordt van beiden verschillende vaardigheden verwacht. De jongen moet er absoluut voor zorgen dat hij later de kost kan verdienen, voor een meisje hoeft dit niet zo.

Bij haar komt de huisvrouwrol nog steeds op de eerste plaats. Een beroep, dat komt erbij!

Als er dan getrouwd wordt -dit lijkt vanzelfsprekend- en er kinderen komen- dit wordt wel haast nooit afgevraagd-, dan zijn we weer klaar om weer hetzelfde man-vrouw spelletje te spelen. Als beide werken, blijkt nog altijd het beroep van de man het belangrijkste. Omgekeerd, het huishouden en de keuken is vooral vrouwenwerk. De man helpt hoogstens mee. Op het vlak van de sexualiteit wordt vrijen nog altijd gelijk gesteld met neuken en de anti-conceptie, ja, da's voor de vrouw. De kinderen? Uiteindelijk komt alle last bij de vrouw terecht. En dan zijn we er: klaar voor een nieuw rondje meisje-jongen opvoeding. Hoe komt het dat die verschillende rolpatronen in onze maatschappij zo sterk leven? Maar dat zit in de natuur! "Mannen en vrouwen zijn niet onderling verwisselbaar. De natuur heeft grenzen geschapen, waar ze niet allebei overheen kunnen springen. Rijvoorbeeld tennis. Daar komt het aan op trefzekerheid. Maar op dat punt is de man zondermeer superieur. Autorijden. Zeker, ze zeggen dat vrouwen minder brokken maken, maar de man kan beter met de motor omgaan, hij is in het verkeer zelfverzekender, hij neemt sneller een beslissing, hij is ook agressiever dan de vrouw. Mannen kunnen ook meer verdragen, uithouden, zowel fysiek als psychies". (uit een enquête over hoe mannen over zichzelf denken)

Als de enquête-leidster vraagt wat de "de natuur" dan wel is en hoe deze de superioriteit van de man tot stand brengt, vinden de onder-vraagde mannen het nodig daar op in te gaan. Het superioriteitsgevoel is er, dus zal het ook wel zo zijn. Punt.

Wij zijn ervan overtuigd dat het beeld "de man" en de "de vrouw" cultuur bepaald is: de opvoeding en de maatschappij schrijven ze voor. Over deopvoeding hadden we het al. De rolverdeling binnen het gezin kan echter ook uitgelegd worden als een voorwaarde om het kapitalisties systeem mogelijk te maken.

Een cliché-schema: de onderdrukte fabrieksarbeider komt thuis, krijgt er de nodige morele en fysieke verzorging (geborgenheid, eten, sex, zekerheid) en klaar is ie om de volgende dag terug door de baas te worden uitgebuit.

Een andere verklaring voor de hardnekkigheid waarmee de rolpatronen zich aan je opdringen: de man vaart er natuurlijk wel bij.

En daar we nog altijd in een mannenmaatschappij leven -alles is

uiteindelijk in mannen -wordt er natuurlijk niet geraakt aan dit voor de man zo voordelig levenspatroon. De ideologie die zorgt voor het in stand houden van die positie, is gebaseerd op drie waarden: KRACHT-MACHT-BEZIT.

De "natuurlijke kracht" rechtvaardigt zogezegd de "macht" die op zijn beurt het "bezit" moet verzekeren. Een logiese redenering! Maar is dat in feite wel zo voordelig voor de mannen? Wij zagen al dat mannen zich bepaalde eigenschappen moeten aanmeten, willen ze het maken in onze maatschappij (en dit geldt niet alleen voor de konservatieve, reaktionaire, fascistiese man, maar ook nog altijd voor de progressieve, revolutionaire, linkse, anarchistiese, autonome enz man).

Die druk brengt een aanzienlijke belasting met zich mee gekoppeld aan evenveel frustratie opdat het onmogelijk is overeen te komen met het ideaalbeeld van de supermannelijke man. Het is een mythe, dus onrealiseerbaar.

Verder komen hele fascetten van de persoon gewoon niet aan bod in de traditionele mannenrol. Fundamentele behoeften blijven inderdaad onbevredigd. "Mannen hebben behoefte aan diepere emotionele contacten met andere mannen en met kinderen, een minder eenzijdige kanalisatie van hun emotionele behoefte in relaties met vrouwen; hun zelfrespekt zou minder afhankelijk moeten zijn van hun werk dan de moderne rol van de man dat toestaat".

Het lijkt ons vanzelfsprekend dat relaties gebaseerd op gelijkberechtiging, machts gelijkheid, wederzijds respekt en los van alle opgedrangen rolpatronen, alleen maar verrijkend voor elke partij kunnen zijn. Voor elk individu waarborgt dat dan de mogelijkheid om te komen tot een volledige ontplooiing van zijn persoon. Enkel voordelen dus.

GEEN UITZETTINGEN NAAR SRI LANKA

Iemand vlucht!

Je weet uit het wereldnieuws, dat mensen heel vaak genoodzaakt zijn om te vluchten en dan aangevoelen zijn op de hulp van anderen. Wat ook de redenen zijn voor je vlucht, wanneer je naar Schiphol komt, word je opgesloten in een asielgevangenis. Van een goede opvang van mensen in nood kan daar geen sprake zijn en net als bij elke gevangenis weten we niet precies wat daar gebeurt. Sommige mensen zaten 5 maanden of meer opgesloten in deze gevangenis op Schiphol, voordat ze ons land werden toegelaten. Zij zijn onze ooggetuigen! Zij werden als misdadigers behandeld!

En zo zijn er ook asielgevangenis- en in de haven van R'dam en Hoorn. Dit zijn fascistiese toestanden in ons land, waarvoor we onze regering moeten aanklagen, te meer omdat er geen enkele reden is voor een dergelijke opvang. Meer dan driekwart van de Nederlandse gemeenten heeft zijn medewerking toegezegd bij de opvang van asielzoekers. Er zijn voldoende huizen, er is voldoende begeleiding mogelijk. Onze regering gaat echter maar door met wat zijzelf noemt een "ontmoedigingsbeleid" tegenover de vluchtelingen, die uit nood naar ons land komen. Dat beleid is er ook op gericht om de problemen te ontkennen in de landen, waar de vluchtelingen vandaan komen. Dat heeft ertoe geleid dat nog geen 10% als vluchteling wordt erkend.

Op dit moment kan er ergens op Schiphol iemand direkt verhoord worden over waarom men naar Nederland is gekomen, zonder de kans te krijgen even tot rust te komen. Op dit moment kan er iemand verteld worden, dat hij naar het asielhotel wordt gebracht in afwachting van toelating tot ons land. Op dit moment kan iemand met een schok tot besef komen, dat het hotel een gevangenis blijkt te zijn als de deuren achter hem of haar op slot gaan en hij of zij wordt omringd door geuniformeerden. Op dit moment kan daar een celdeur in het slot vallen achter iemand, die de psychiese spanning niet meer aan kan en zich daarom niet meer "normaal" gedraagt, zonder dat de advocaat ervan op de hoogte is. Op dit moment kan iemand om die reden al een maand of meer eenzame opsluiting achter de rug hebben. Op dit moment kan iemand er een papier in een vreemde taal onder de neus krijgen met de vraag om te tekenen.

De rest moet vroeger of later het land uit, nadat het leven hen hier zuur is gemaakt. Voorbeeld daarvan is de groep van 3500 Tamils, die naar ons land kwam, maar waarvan er 2500 zijn gevlucht. Na een uitermate discriminerende behandeling (in strijd met artikel 1 van onze grondwet en de rechten van de mens) wil onze regering ze nu terugsturen naar een land, verscheurd door oorlog en schendingen van de mensenrechten. Help ons om dat te voorkomen.

**GEEN UITZETTINGEN NAAR SRI LANKA: NU!
PROTESTEER TEGEN HET HUIDIGE VLUCHTELINGENBELEID**

DEMONSTRATIE OP SCHIPHOL

Op 11 juni organiseerde de Solidariteitsgroep Tamils in Nederland een demo op Schiphol tegen de uitzettingen van Tamils en tegen het huidige asielbeleid. Hoewel van den Broek en Korte-van Hemel zeggen, dat Sri Lanka veilig is voor Tamils komt er een stroom van berichten en rapporten, die aantonen dat dat niet waar is. Aanleiding van de demo was een kort geding, dat door 9 Tamils was aangespannen tegen hun terugzending, nadat ze twee maanden in de asielgevangenis (fascistennaam: "Vluchtelingenhotel") op Schiphol Oost hadden vast gezeten. De verwachting was een negatieve uitspraak gezien het hele klimaat in Nederland tegen vluchtelingen. Een dag eerder was dat in Assen ook al zo! De uitspraak was vastgesteld op vrijdag 10 juni om 14.00 uur, maar om half twee zaten er al 5 Tamils in het vliegtuig (de eerste was inmiddels ontsnapt!). Om 10 voor 3 was de uitspraak en om 7 voor 3 steeg het vliegtuig op, officiële vertrektijd 10 voor 3. Handjeklap tussen de "onafhankelijke" rechter en justitie waarschijnlijk. Wat was bedoeld als een kleine demo groeide door dit alles toch nog uit tot een groep van ongeveer 250 mensen. Er werden spandoeken getoond, leuzen geroepen en stencils uitgedeeld aan passagiers en luchtvaartpersoneel. De laatsten werden opgeroepen om niet mee te werken aan gedwongen deportaties. Enkele zwakke pogingen van de bewakingsdienst om de demo tegen te houden hadden geen resultaat en de stoet liep een keer of drie rond de vertrekhal waarna ook nog ook nog de aankomsthal werd meegenomen. Daarna gingen de meeste demonstranten met bussen en eigen vervoer naar de asielgevangenis op Schiphol Oost. Ook daar zouden brieven worden aangeboden aan het personeel, maar de boel bleek hermetisch afgesloten. Via de interkom werden de brieven toch nog na veel praten aangeboden. Voor de ramen stonden de asielzoekers naar ons uit te kijken, waaronder een grote groep Tamil-vrouwen. Doordat er bouwketen waren geplaatst, bleek het dak heel gemakkelijk te beklimmen, zodat er contact gemaakt kon worden. Hoewel, de ramen konden alleen maar op een kier open. Tamil-vrienden probeerden ook contact te maken, maar voor hun eigen veiligheid moesten ze van het dak af toen de marechaussee in steeds groter getale aanrukte. Uitbraakpogingen van de gevangenen mislukten. Ondanks enig geduw van de bewakers kon iedereen veilig het dak verlaten. Het afscheid van de achterblijvende vluchtelingen was zwaar. Deze mensonterende toestand moet beëindigd worden.

MANNEN WAT IS ER

MANNENNORM = MANNENWAANZIN.

Mannen hebben vaak vooroordelen, een verkeerde opvatting over vrouwen. Een paar zeer bekende vooroordelen zijn vrouwen zijn dommer, zwakker en vaak te emotioneel. Maar, godverdomme het zijn de mannen die bang zijn voor hun gevoelens en krampachtig hun daardoor verstoorde verstand volgen die DOM zijn. De man is daardoor vaak van de buitenkant sterk en van binnen emotioneel totaal vast. Daarom hebben mannen een mannennorm over hoe je met allerlei zaken moet omgaan. Die mannennorm lijkt wederom heel verstandig, maar is enorm onderdrukkend. Dit wordt voornamelijk beseft door mensen die gevoelens wel belangrijk vinden. De maatschappij laat overal de mannen waan-

zin is mannennorm, zien. Zodoende leren jongens al vroeg deze waanzin te akseptereren, omdat hun het grootste deel van de uitbuitingskoek wordt aangeboden,.... mits ze zich aanpassen aan deze mannenwaanzin. Je leert al vroeg hoe je een gezond gezin, bedrijf land of maatschappij moet opbouwen, hoe je kan waar maken als man. Steeds moeten daarvoor gevoelens worden onderdrukt. De manier van met dingen omgaan waarbij ook het gevoel serieus wordt genomen wordt op allerlei geniepige wijze afgewezen door mannengepraat, mannengedrag, een mannenmaatschappij met een walgelijke inconsequente, niet kloppende moraal. Neem het leger, of de industrie overal staat het vertrouwen in het mannelijke verstand voorop, blind voor de werkelijkheid, een typische mannenkwaal. Om te functioneren in dit systeem moet je dus goed je gevoel kunnen wegzetten, want die is in een op winst gericht systeem ongewenst.

Als je gevoelsmatig afkeer hebt van uitbuiting in andere landen, de gif aanslag op ons leefmilieu,

de onderlinge vijandschap binnen een bedrijf, het winst ten koste van alles systeem, wordt je door de mannennorm als te zwak om te functioneren en jezelf waar te maken, afgewezen. Zo houden de echte mannen angstvallig hun eigen posities in stand. Mannen die al jaren lang hun eigen gevoel wegzetten zouden zelf eens naar een zieleknijper moeten gaan inplaats van anderen het leven zuur te maken.

Laat mannen eerst maar ophouden met verstandig praten en leren l-u-i-s-t-e-r-e-n. Zie in dat de mannennorm al veel te veel mensenlevens heeft gekost en al veel te veel heeft kapotgemaakt. Bevrijd jezelf en anderen zoveel mogelijk van deze mannenwaanzin. Individueel bevrijde mensen bestaan niet en streef niet zo'n stom etiket na. Een voor iedereen bevrijde maatschappij is waar we naar moeten streven.

WAAR MANNEN BANG VOOR ZIJN

Waar mannen bang voor zijn dat is heel wat.

Een man is bang niet als ECHTE man gezien te worden.

Een echte man is nooit bang, huult nooit, is een doorzetter, standvastig nooit zwak, is beslist geen homo maar wel voor vrije meningsuiting (belachelijk), bovendien is een echte man een vrouwenversierder en seksueel heel bedreven. Belachelijke ideeën en arrogant bovendien die echte mannen. Echte mannen zijn vaak erg bang en gefrustreerd.

Een man is bang voor andere mannen die iets beter kunnen als zichzelf.

Mannen zijn bang voor vrijen met andere mannen. Mannen zijn bang voor andere mannen die verliefd op ze worden.

Mannen zijn bang voor het uiten van gevoel en het geraakt raken van hun eigen gevoel, maar hebben dit vaak niet door. Het gevolg is vaak dichtklappen of een praat- en beredeneerstuip. Verbergen en wegdrücken dat gevoel is wat de man dan meestal doet. Vaak is juist wel de wil bij de man aanwezig om gevoel te uiten maar voelt hij onmacht of een tekort aan goede woorden.

Mannen zijn bang voor vrouwen. Mannen zijn bang van vrouwen omdat vrouwen dingen zien en voelen die mannen niet zien en voelen, het superieur-gevoel van de man komt dan in de knel. Vrouwen begrijpen vaak veel meer van het leven en durven open te zijn en hun gevoel te uiten, dit maakt veel mannen onzeker, bang. Mannen zijn bang voor hun eigen seksuele behoeftes. Zie theorie over de mannelijke seksualiteit.

MET JULLIE GEBEURD ?

WAT THEORIE OVER MANNELIJKE SEXUALITEIT

De mannelijke seksualiteit is zo ontmenselijkt dat de man vaak al van afbeeldingen van vrouwelijke (delen van) lichamen opgewonden raakt. Dit kan gebeuren bij t.v.-reklames, films en in glimmende (porno)bladen. Allicht werkt dit frustrerend. Dit mechanisme van opwinding wordt constant gebruikt om op TV, platenhoezes, in reclames, in films en bladen misbruikt om de man ter compensatie van gemiste sex dingen te laten aanschaffen of consumeren. Als we goed opletten zien we dat de reclames meer via erotische beelden een beroep doet op de kooplust van vrouwen. Hoe is het mogelijk, bijna alles rondom de man speelt in op deze opwinding voor het vrouwelijk lichaam en vormt bovendien deze objectivering en fixatie. De maatschappij misvormd mannen ten koste van vrouwen.

Hoe zit dat ?

Het schijnt dat door de geheimzinnigheid rondom het vrouwelijk lichaam in de opvoeding van jongens, deze al heel gauw buitengewone nieuwsgierigheid naar het vrouwelijk lichaam krijgen. Interesse naar vrouwen krijgen mannen vaak pas heel laat. Vaak pas nadat ze een paar keer hun neus gestoten hebben bij hun jacht naar sexbevrediging leren mannen van vrouwen om vrouwen als echte mensen te zien. De maatschappij leert de man dat tie eerst moet studeren dan een goede baan, (wat nou goede baan uitbuiting en wat geld voor jezelf zul je bedoelen,) en als beloning voor die harde inzet mag je dan een vrouw kiezen om eindelijk je nieuwsgierigheid en de rest te bevredigen. Dat is wat de maatschappij je leert, een grof onderdrukkend systeem naar vrouwen toe. Pas op voor moderne versies maar even verkeerde vormen van opvoeding. Het één en ander zit er diep ingekankert in alle delen van de maatschappij. De vrouwen(lichamen)(of delen van) die overal als reclame objecten worden misbruikt om de verkoop te stimuleren versterken deze geheimzinnigheid en mannelijke FIXATIE op lichaamsdelen. Stomme opmerkingen van mannen zoals "Wat heb jij een lekkere" geeft deze stomme FIXATIE heel duidelijk aan.

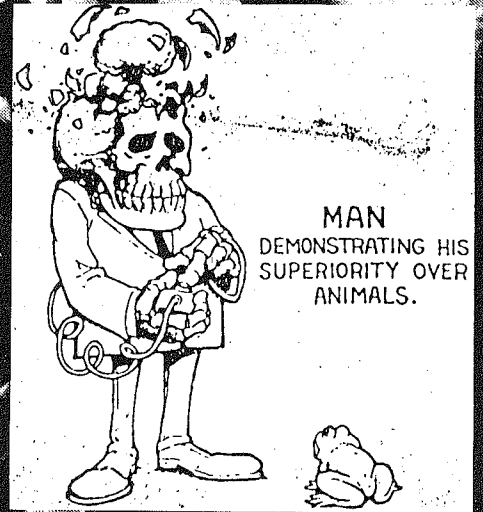
Hoe is dit mogelijk, godverdomme, zo beperkt en stompzinig is vaak de mannelijke sexbeleving.

De mannelijke sexbeleving bestaat uit drie herkenbare delen. Veel mannen in de V.S., West-Duitsland, België en Nederland hebben door openlijk over hun eigen seksualiteit te praten veel ontdekt en gepubliceerd. Uit "de goed opgevoede pik" van Jack Litewka uit New York de drie belangrijke elementen in mannelijke sex

OBJECTIVERING- even geen mens maar een object zien. Van jongs af aan wordt geleerd de vrouw te objectiveren, bekijken en als gevolg vrouwen generaliseren in bijna platonische vorm. Dit vrouwbegrip wordt een ding, een object. Tegen deze achtergrond beginnen mannen te oefenen met hun seksualiteit, als de gemeenschap dat toestaat.

FIXATIE- Stilstaan en blijven stilstaan. De man krijgt geleerd door andere mannen en natuurlijk ook weer de reclames welke lichaamsdelen van vrouwen veel spanning en opwinding geven. Stilstaan visueel en dan blijven stilstaan emotioneel en ja hoor, floeoepe dan ontstaat er zo maar een erectie. Vies hè

VEROVEREN- En dan wil de man veroveren, versieren en klaar-komen. Wederom een beperkte en stompzinige visie van de man, mede te danken aan die klote mediashitsooi.

De elementen objectiveren, fixeren en veroveren duiken steeds op bij elke fase van verdere opwinding van de man. Idealisering van sexuele belevingen kan een goed medicijn (tegen de pijn) zijn maar ook vrijheidsbeperkend werken. Natuurlijk bestaat een intiem contact uit meer dan deze drie stomme elementen, gelukkig maar. Deze elementengeven een gesocialiseerd sexueel gedrag wat tot veel ellende leidt.

THE BIG BOOK FOR BOYS
Edited by Herbert Strang

OVER VERANTWOORDING NEMEN EN GEVOEL.

Mijn tekortkomen in het nemen van verantwoording potst wel eens met anderen. Vaak lijkt het gebruiken van gevoel niet zo produktief als het puur verstandelijk bezig zijn. Mensen op hun verantwoordingen aanspreken is moeilijk en nodig, mensen over hun gevoel aanspreken moet ook. Gevoel is nou eenmaalwel van invloed op wat mensen doen, waarom ze iets doen en hoe ze iets doen. Dus mensen aanspreken over hun verantwoordingen én hun gevoel is allebei nodig om samenwerking beter en veel leuker te doen verlopen.

WIJ ZIJN ALLEN ARABIËREN !

Dit stuk gaat over het Israëliëse verzet tegen de bezetting uit solidariteit met de Palestijnse volksofstand. Tevens wordt de reactie van politie en justitie beschreven. Het is uit het engelstalige blad "News from Within" overgenomen (10 en 31 mei jl.). Het blad is zelf slachtoffer van de repressie geworden.

Met het vrijwel volledig van het toneel verdwijnen van de "Vrede-Nu-beweging" heeft een groot aantal kleinere groepen de strijd tegen de bezetting opgepakt. Deze groepen verschaffen die delen van de Israëliëse samenleving die op zoek zijn naar een oplossing voor het Israëliëse-Palestijns konflikt een alternatief.

De linkse groepen

De twee linkse groepen, Dai la-Kibbush en Hala ha-Kibbush zijn begonnen zich landelijk te organiseren en proberen samen met alle andere aktiegroepen de verschillende activiteiten en doelstellingen te koördineren. De wettelijke bijeenkomsten op de Tzavta-club in Tel Aviv hebben tot nu toe nog maar weinig opgeleverd. Echter, op initiatief van Dai la-Kibbush is een grote landelijke demonstratie gepland op 4 juni in Tel Aviv, waar alle groepen aan deel zullen nemen. Als het een sukses wordt kan dit een basis zijn voor verdere samenwerking in de toekomst.

Hala ha-Kibbush organiseerde op 30 april een landelijke aktievergadering in Tel Aviv waarbij het de rol van links binnen de protestbewegingen tegen de bezetting ter diskussie stelde. De vergadering gaf zijn/haar goedkeuring aan een 4-punten-programma: geëist werd een onvoorwaardelijke Israëliëse terugtrekking uit de bezette gebieden; onvoorwaardelijke steun voor de Palestijnse volksofstand; ondersteuning van de strijd voor democratische rechten aan beide zijden van de "green line"; overname van de 14 eisen van de Verenigde Nationale Leiding van de Volksopstand.

Repressie

Zowel Dai la-Kibbush als Hala ha-Kibbush hebben te maken gehad met grof politieoptreden. Dai la-Kibbush organiseerde twee pickets tegen demonstrerende kolonisten die van de minister-president eisten "Veeg Beita van de aardbodem". De eerste picket was op 8 april n.a.v. de vernietiging van huizen in Beita. Deze picket werd door kolonisten aangevallen o.l.v. Geula Cohen die temidden van de aktivisten rondliep en ze uitschold: "Verraders! Ga naar de bezette gebieden. Daar horen jullie thuis tussen jullie Arabiese

broeders!" Gezien werd dat ze instructies gaf aan de politie en dat ze de arrestatie verlangde van een Palestijns lid van Dai la-Kibbush. De politie viel de demonstranten aan en arresteerde er vijf w.o. de Palestijn. Ze werden enkele uren vastgehouden. Ze werden er van beschuldigd "de politie beledigd te hebben". Onder de kolonisten werden geen arrestaties verricht. Sommige demonstranten moesten een mediese behandeling ondergaan.

De volgende dag gaven 300 mensen gehoor aan de oproep van Dai la-Kibbush om opnieuw, op dezelfde plek, te gaan demonstreren. Opnieuw werd een Palestijnse demonstrant afgevoerd. Nadat er door de menigte (vnl. joods) geskandeerd werd "Wij zijn allen Arabieren!", werd de Palestijn zonder aanklacht vrijgelaten.

Iedere picket van Hala ha-Kibbush in Haifa is door de politie met geweld beëindigd. Twee weken geleden werden 4 leden van de groep gearresteerd en in elkaar geslagen. Het ging om een picket bij de Atlit-bajes, ten zuiden van Haifa, waar veel Palestijnen vastzitten.

Hetzelfde deed zich voor tijdens een demonstratie op de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem die was

georganiseerd door het Arabiese Studenten Komitee op 18 april. Dit was n.a.v. de moord op Abu Jihad en de moord op 18 Palestijnen door Israeliese soldaten op 16 april. De demonstratie werd belaagd door rechtse studenten wat er toe leidde dat 9 Palestijnse studenten werden gearresteerd: 6 leden van Abna al-Balad en 3 van de Kommunistiese Partij. Ze kwamen pas op 24 april op borgtocht vrij.

Protest bij Dahariyeh

Zo'n 70 mensen, w.o. prof. Noam Chomsky e.v.a. akademici uit de VS die een taalwetenschappelijke konferentie aan de universiteit van Tel Aviv bijwoonden, gaven gehoor aan de oproep van o.a. Dai la-Kibbush om te demonstreren op 16 april bij het gevangenenkamp Dahariyeh nabij Hebron. Daar worden veel tijdens de opstand opgepakte Palestijnen vastgehouden onder mensonterende omstandigheden. De demonstratie werd echter tegen gehouden door een wegblokkade van het leger (de lokale legerkommandant is n.b. lid van de Vrede-Nu-beweging!). Besloten werd de demonstratie in het dorp Dahariyeh zelf voort te zetten. De dorpsbewonersters reageerden enthousiast op de aanwezigheid van de demonstranten.

Op Israels onafhankelijkheidsdag organiseerden dezelfde groepen een picket tijdens een onderscheidings-uitreikingsceremonie in het Jeruzalem-theater, wat een ongekende inbreuk was op de nationale konsensus.

Jongerenprotest

De groep "Jongeren tegen de bezetting" zei in een verklaring: "Wij protesteren tegen de ontkenning van de rechten van het Palestijnse volk en roepen op tot solidariteit met de jongeren in de bezette gebieden wiens fundamentele rechten, w.o. het recht op onderwijs, ontkend worden door de autoriteiten. We roepen op tot onderhandelingen met de PLO".

Op 17 april staakten zo'n 120 scholieren in Jeruzalem en hielden een demonstratie onder schooltijd. Na een picket van een uur in het centrum van de stad trokken ze naar het ministerie van onderwijs. De scholieren zeiden hun burgerrecht-leerboeken terug te willen geven want "het is onmogelijk te pretenderen een democratische staat te zijn wanneer de humane en nationale rechten van 1½ miljoen mensen ontkend worden". Middels aanplakbiljetten verklaarden ze: "We kunnen onze studie niet voortzetten zolang er leugens in onze leerboeken verkondigd worden en ze de botten van de Palestijnen breken".

Yesh Gvul

Van alle Israeliese protestbewegingen verdient Yesh Gvul ("Er is een grens") bijzondere aandacht. Meer dan alle andere bewegingen heeft Yesh Gvul indruk gemaakt op de hele samenleving.

Yesh Gvul is een organisatie van reserve-soldaten die aan het begin van de oorlog in Libanon heeft besloten dat er een grens is aan gehoorzaamheid en dat ze niet bereid waren om deel te nemen aan het criminele avontuur in Libanon. Duizenden officieren en soldaten ondertekenden een petitie en honderden weigerden dienst. Ongeveer 150 van hun zijn de gevangenis in gegaan.

Toen in de bezette gebieden de volksopstand uitbrak stelde Yesh Gvul een nieuwe petitie op waarin ze verklaarden dat ze "niet deel zullen nemen aan de onderdrukking van het Palestijnse volk in de bezette gebieden". Bijna 500 officieren en soldaten hebben deze petitie getekend en 21 zijn er gevangen genomen omdat ze weigerden hun dienst in de bezette gebieden te vervullen.

Sinds het ontstaan van de beweging, minder dan 6 jaar geleden, kan gezegd worden dat ze beslissingen en discussies binnen het leger, in de samenleving en zelfs in de regering beïnvloedt heeft. Hoewel het aantal activisten klein is neemt de instemming van de kant van de publieke opinie toe. Pogingen van rechts om de activiteiten van Yesh Gvul in te perken zijn tot nu toe mislukt.

Censuur

Bovenstaand artikel is overgenomen uit het onafhankelijke politieke blad "News from Within" en is een uitgave van het "Alternative Information Centre". Op 16 februari 1987 werd er een inval gedaan in het AIC. De directeur Michel Warshawsky, bijgenaamd Mikado, werd gearresteerd. Na een maand kwam hij op borgtocht vrij na twee weken achtereen te zijn verhoord. Hem werd verboden om op welke manier dan ook werk te verrichten voor het AIC of voor

News from Within. Bij de inval werd het pand vrijwel leeg achtergelaten. Al het materiaal bleef in handen van justitie als zijnde "bewijsmateriaal".

Pas in augustus '87 kon het AIC het pand weer betrekken. Een deel van het in beslag genomen materiaal werd op 19 mei j.l. teruggegeven. De fotokopieermachine deed het inmiddels niet meer. Ze kregen ook peuken, gebruikte theezakjes en zakdoeken terug... O.a. computers, printer, adreslijsten en manuskripten bleven in bezit van justitie.

Het proces tegen Mikado en het AIC zal op 5 juli plaatsvinden. Aanklacht: het verrichten van zetwerk en aanverwante handelingen voor een verboden organisatie, ondersteuning van een terroristiese organisatie. Mikado kan tot 23 jaar veroordeeld worden.

Journalisten hebben het zwaar te verduren, voor hun zijn de bezette gebieden prakties verboden gebied. De gebeurtenissen aldaar mogen niet meer onder de ogen en oren van de wereld plaatsvinden. Als eerste werd de Palestijnse pers slachtoffer van dit beleid. Momenteel zitten 23 Palestijnse journalisten in de gevangenis. De Israeli's moeten het nu ook ontgelden: er loopt een proces tegen het AIC en Mikado, AIC-medewerker Ali Jidda mag de regio Jeruzalem niet meer verlaten en sinds februari zijn er 5 Israeliese journalisten opgepakt. Verschillende kranten is een verschijningsverbod opgelegd en enkele persburo's hebben hun deuren moeten sluiten.

"Als je het niet kan zien en het niet kan horen, dan is het niet gebeurd".

Alternative Information Centre, POB 24278, Jeruzalem, Israel.

MOSTERD NA DE MAALTIJD

Na maanden aktievoeren hebben de binnenschippers voorlopig een zege behaald op Granaria en het no-nonsense-kabinet. Een overwinning die veel mooier is, en belangrijker dan andere, die de afgelopen jaren zijn behaald in het gemiddelde "sociale" konflikt.

Wat in het geding was (en is), is het behoud van een kleinschalige vervoersstructuur én het behoud van werkgelegenheid. De schippers-akties waren gericht tegen pogingen om ook hun bedrijfstak te herstrukturieren. En zoals we allemaal weten wordt bij die herstrukturering maar één belang gediend: dat van het grootkapitaal.

En omdat het kapitaal, de banken, het bedrijfsleven zich niet zullen neerleggen bij deze nederlaag is het terecht dat de binnenschippers niet erg gerust zijn op de uiteindelijke afloop en met tegenzin de blokkades bij Gorinchem hebben opgeheven.

"Wilde je zo'n tiental jaar geleden respectabel zijn en blijven, dan moest je van de bank zonodig een nieuw schip bouwen. Dat heeft mede de overcapaciteit veroorzaakt waar de binnenvaart nu al weer jaren mee kampt".

Dat is de analyse van één van de binnenschippers en wat moeten wij daar nou aan toe voegen?

"De binnenschippers moeten hun verzet opgeven en zich schikken in het besluit van de rechter", dat schreef de Volkskrant en hoe vaak hebben wij dat al niet moeten horen bij ontruimingen.

Waarom hebben wij er elke keer zo'n moeite mee, zoals nu weer met de binnenschippers, om solidair te zijn met arbeidersters of met sommige kleine zelfstandigen?

werkeloos zijn

Een paar jaar geleden met de staking van de britse mijnwerkers gebeurde hetzelfde. Pas na maanden staken kwamen er in de Beweging initiatieven van de grond om hulp te geven.

In Zwarte nr.9 schrijft iemand: "Rare tijden zijn het: 153000 engelse mijnwerkers staken om hun werk hun teringwerk, te behouden en wij, gelukkige werkelozen, verklaren ons solidair, storten poen, geven benefietkonserten en halen mijnwerkerskinderen voor een vakantie hierheen - opdat de mijnwerkers inderdaad de beste jaren van hun leven onder de grond kunnen blijven doorbrengen."

Dit citaat drukt de verwarring en de moeite uit die we hebben ten opzichte van stakingen, ten opzichte van arbeidersters, tegenover economische en arbeidskonflikten, die niet direkt "revolutionair" zijn. We snappen het niet, zijn zelf

vaak werkeloos. Hoeveel mensen binnen de Beweging hebben zowiezo een arbeidsverleden, snappen iets van vakbonden, etc.

Ons radikale verzet tegen dit systeem vertalen we onder andere in het-niet-willen-werken-voor-deze-kapitalistische-samenleving in het kader van ons-totaal-verzet.

Solidariteit van onze kant kan er pas zijn als men, bijv. nu de binnenschippers, zich eerst totaal solidair verklaart met ons, met onze strijd, met onze opvattingen.

Toen de M.E. werd afgestuurd op de vissers in IJmuiden en er op loshakten, verklaarden sommige vissers kwaad: Wij zijn toch geen krakers! Zo'n uitspraak is voldoende voor een diepe verontwaardiging van onze kant: Ze snappen er dus niets van!

Nu bij de binnenschippers zijn er een aantal schippers die in gesprekken wel enig begrip tonen voor

Drukken

Een woordvoerder: „Verladers trachten dat systeem al jarenlang af te breken. De schippers komen dan ook niet voor het eerst in verzet...”

„Grote bedrijven willen nu met eigen schepen de vervoerskosten naar beneden drukken. Eigen vervoer is toegestaan, mits personeel op deze schepen in vaste loondienst is. Granaria is de eerste die nu op grote schaal goedkoop het vervoer van eigen producten aanpakt en zo de schippers kapot probeert te concurreren”.

De afgelopen dagen vond achter gesloten deuren koortsachtig overleg plaats over de vraag hoe een einde kan worden gemaakt aan de opzienbarende actie van boze binnenvaartschippers, die hiermee fel protesteren tegen het beleid van minister drs. Neeltje Smit-Kroes van verkeer en waterstaat.

Vooralsnog kiezen de verantwoordelijke autoriteiten voor de weg van „het gezonde verstand”. Telkenmale wordt in de gesprekken met de binnenvaartschippers nadrukkelijk gevraagd zelf een einde te maken aan het blokkeren van de duwboteneenheid. Tot nog toe hebben deze besprekingen niet geleid tot het gewenste resultaat.

ons, nadat ze diverse malen zelf door de M.E. gepakt zijn en begrijpen ook iets van het selektieve cellentekort dat justitie heeft: Voor ons en voor krakers zijn er altijd wel cellen vrij.

Dan vonkt er iets van herkenning over, en als er dan ook nog bivakmutsen verschijnen, dan willen we wel solidair zijn.

Het is natuurlijk een arrogante houding van onze kant. Verzet wordt pas interessant als er stenen en mollies vliegen en wordt pas begrijpelijk als men ons begrijpt.

Omgekeerd doen we geen enkele moeite om de aard van hun strijd te begrijpen en te ondersteunen. Uitgebreide verhalen over de rol van de Wereldbank en het IMF, maar als de binnenscheepvaart door het kapitaal gesaneerd wordt geven we niet thuis: Het zijn toch allemaal ondernemers!

De britse mijnwerkers snapten we niet omdat ze hun beste jaren onder de grond door "willen" brengen en niet gewoon werkeloos "willen" zijn. De binnenschippers begrijpen we niet, omdat het eigenlijk klein

ter discussie A

In de vorige Zwarte (103) werd de vraag gesteld, in het stuk onder de kop ter discussie A: Wat is je doel? Waar vecht je voor? Een van de antwoorden in het stuk was: "Ons antwoord op deze ontwikkelingen (de europeese eenwording als imperialistische herstructurering) moet in staat zijn de strategiese sektoren van de herstructurering te blokkeren" en "de schaalvergroting brengt enorme problemen met zich mee, vooral beheersingsproblemen t.a.v. de binnenlandse vijand, vooral als duidelijk wordt wie de selèkte groep is die ervan profiteert en wat de prijs is die ervoor betaald moet worden".

Daar staat zo ongeveer waarom we dus solidair zouden moeten zijn met bijv. de binnenschippers, waarom we in de toekomst niet zo lang moeten aarzelen voor we wel solidair willen zijn. De herstructurering levert zo als we zagen beheersingsproblemen op, maar moeten wij dan wachten tot de binnenschippers ook nog de juiste analyse maken?

zonder dat we nu gelijk moeten wachten dat binnenschippers bij een ontruiming hun boten voor de deur leggen.

Een belangrijke voorwaarde voor onze solidariteit bij hun strijd is dat we ook hun doel snappen en eventueel ook erkennen als een zinnig doel, m.a.w. snappen dat ze óók strijden voor het behoud van werkgelegenheid, naast het behoud van een mooi georganiseerde bedrijfstak.

Ter discussie A wordt besloten met de zin: " We hebben geen andere mogelijkheid dan ons authentieke (dwz. gebaseerd op de nederlandse verhoudingen) revolutionaire proces in doelen en perspektief te verbinden met andere strijdende groepen in West-Europa". Mijn vraag is welke strijdende groepen sluiten we daarbij in en uit?

Uit bijv. de britse mijnwerkersstaking hebben we ondanks onze uiteindelijke solidariteit achteraf geen konklusies getrokken, terwijl onze aarzelende houding daar toch genoeg redenen toe gaf.

De binnenvaartakties zijn voorlopig voorbij, voordat we solidair konden worden, maar we zouden moeten proberen er wel konklusies uit te trekken.

Vallen arbeidskonflikten nu wel of niet binnen ons perspektief en hoe belangrijk is het om in de strijd tegen de imperialistische herstructurering ons ook te bemoeien met die konflikten?

Of is Verzet alleen Verzet als er Totaal op staat?

FNV-demo

8 Oktober a.s. is er in Amsterdam een grote landelijke demo tegen het beleid van het ondernemers-kabinet Lubbers. De demonstratie wordt georganiseerd door het FNV. Velen zullen weer denken dat we daar niet bij hoeven te zijn. Maar toch is het misschien een goede aanleiding om aansluitend op de discussie over het "autonoom blok" bij de Anti-Apartheidsdemo, de discussie voort te zetten met de vraag of het zinvol is om ondanks al onze bezwaren tegen het revisionistische FNV, om toch mee te lopen met een eigen anti-imperialistische "blok". Ook de Anti-Apartheids-demo bleek, ondanks dat vooraf en tijdens de demo de zaak goed misliep, toch wel mogelijkheden te geven om een eigen gezicht en visie te geven.

Met andere woorden organiseren we ons alleen met mensen die een radikale strijd voorstaan binnen West-Eurppa, of willen we ook pogingen doen om andere mensen, die nog minder ver gaan in hun visie, bij onze strijd te betrekken?

solidariteit met de binnenschippers!
vrijheid voor Frank en René!

Mariniers

Geruchten als zouden eenheden van het korps mariniers onderweg zijn naar Woudrichem of dat zelfs een luchtaanval niet uitgesloten is, worden ten stilligste tegengesproken door woordvoerder C. van Dijk namens de rijkspolitie te water. Vanuit het crisiscentrum in de sluiswoning naast restaurant Merwezicht laat hij weten dat welke actie dan ook bepaalde risico's met zich meebrengt en dat telkens hier terzake rekening mee gehouden dient te worden.

Beslissing

De persvoorlichter wil absoluut geen uitspraak doen of en wanneer er eventueel wel ingegrepen gaat worden. De finale beslissing om demods met inzet van MI en de Granaria te ontzetten, zal afhangen van de besprekingen tussen enerzijds burgemeester L. Vleggeert van Gorinchem en loco-burgemeester Branpenning van Woudrichem als vertegenwoordigers van het openbaar bestuur en anderzijds vertegenwoordigers van politie en landmacht.

We moeten hen steunen omdat hun strijd duidelijk maakt wat de gevolgen zijn van de herstructurering (schaalvergroting) en door hen te laten zien dat "onze" strijd ook "hun" strijd is/ cq. moet zijn,

Vergunning

De schippers volharden in hun actie en lieten de onderhandelaars weten dat zij pas vertrekken op het moment dat minister Smit-Kroes de vergunning aan Granaria ongedaan maakt. De schippers vrezen dat anders hun werkgelegenheid verloren gaat en de binnenvaart geen lange toekomst meer beschouwen zal zijn.

baasjes zijn en niet lekker weggesaneerd "willen" worden. Terwijl wij als bewust-revolutionair-werkeloozen 24 uur per dag verzet aan het plegen zijn.

het

imf

en

Vertaald uit "Ansätze", een brochure van de autonome vrouwengroepen uit Berlijn, en aangevuld met eigen informatie

.....

IMF EN WERELDBANK TWEË INSTRUMENTEN VAN DE KAPITALIS- TISCHE WERELDEKONOMIE HET DOLLARKAPITAAL VERTRAPTE DE DERDE WERELDLANDEN

Het IMF stelt in een vergadering in het voorjaar van '88 vast dat "de schuldenkrisis onverminderd ernstig is". De som van de buitenlandse schulden van ontwikkelingslanden is in '87 gestegen met 8,5%, dat is ± 1192 miljard \$.. Gezamenlijk moeten de ontwikkelingslanden per jaar zo'n 100 miljard \$ terugbetalen in een tijd waarin hun exportopbrengsten achter uitgaan. De geldbronnen naar de ontwikkelingslanden toe, zoals commerciële leningen en exportkredieten nemen af. De betalingen voor het aflossen van schulden namen toe, zo dat er tegenwoordig geldstromen nàar de industrielanden lopen vanuit de ontwikkelingslanden.. Vooral Brazilië, Mexico, Argentinië en Nigeria zakken steeds verder in de problemen weg. Als enig lichtpuntje beschouwt het IMF de verhouding van de schulden tot de exportopbrengsten, maar de schulden zijn 3 x zohoog als de exportopbrengsten.. Minister Ruding is voorzitter van het Interim Comité van het IMF (beleidsorgaan), hij is sterk voorstander van de IMF-politiek: "het is van nederlands belang want wij hebben een belangrijk deel van onze deviezenmarkt bij het IMF ondergebracht". Ook Bukman is optimistisch gestemd over de rol van het IMF, hij zei dan ook tijdens een dinerspeech hetvolgende tegen de top van de wereldbank: "de wereldbank is een adequaat vehicle als coördinerende instantie tussen de ontwikkelingslanden en de donorlanden. De nederlandse regering (en het bedrijfsleven) zijn dus niet bepaald vies van de imperialistische politiek van het IMF en de wereldbank.

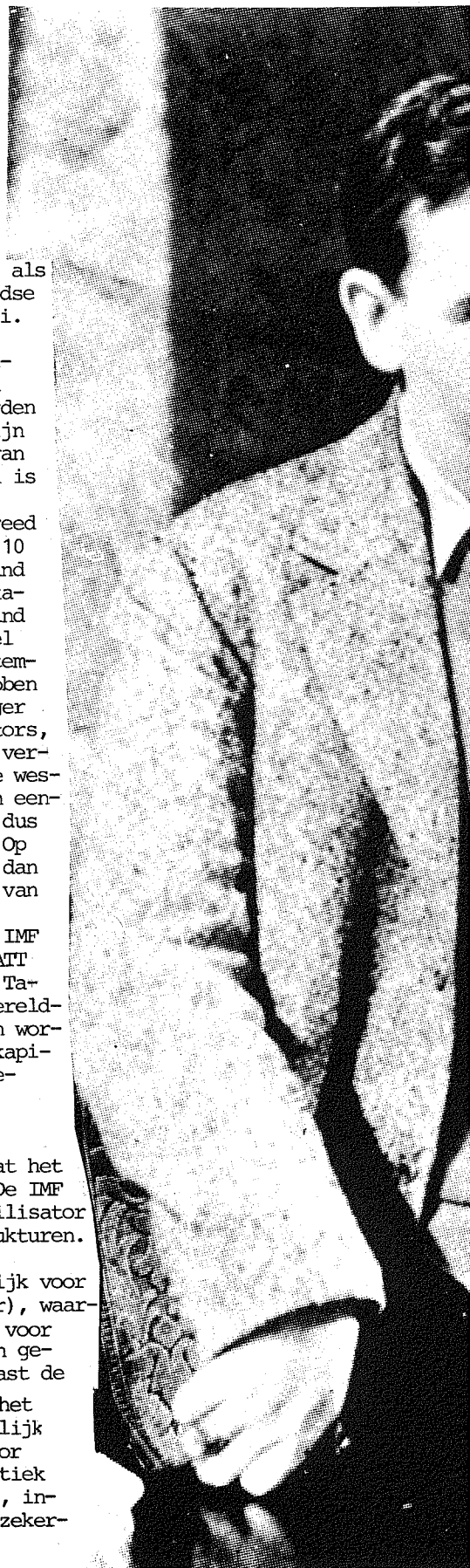
WAT BETEKENT DIT EN HOE KWAM HET ZOVER

De internationale bank voor wederopbouw en ontwikkeling (IBRD), kortom de wereldbank, werd op een financiënkonferentie in '44 in Bretton Woods opgericht. Hun statuten traden in '47 in werking: de taakstelling bestaat uit het verlenen van leningen

aan minderontwikkelde landen met als doel het bevorderen van wederzijdse betrekkingen en economische groei. Ongeveer tegelijkertijd werd het IMF door 44 industrielanden opgericht in '46. Elke staat die lid werd van het IMF kon ook lid worden van de wereldbank. Ondertussen zijn er 150 landen lid van het IMF, van oostbloklanden tot Afrika, China is het laatste land dat lid werd. Op het moment dat een land toetreed betaald het volgens de statuten 10 % van het bedrag waarvoor het land getekend heeft. De rest is borgkapitaal. Het kapitaal dat een land meebrengt bepaald ook het aandeel stemrecht. Zo heeft de VS 21% stemrecht en de BRD 5%. 5 landen hebben het recht om een vertegenwoordiger te kiezen in the board of directors, de overige 16 zetels moeten dus verdeeld worden over 145 landen. De westerse industrielanden hebben een eenduidig stemoverwicht en bepalen dus de wereldbank -en IMFpolitiek.. Op het moment zetelt de wereldbank dan ook in Washington, de president van de bank is Barber Conable. Direkt na het oprichten van het IMF en de wereldbank werd ook het GATT opgericht (general Agreements of Tariffs and Trade), waarmee een wereldwijde liberalisering bereikt kon worden. Al met al was hiermee het kapitaal in handen van een goeduitgedacht systeem gekomen.

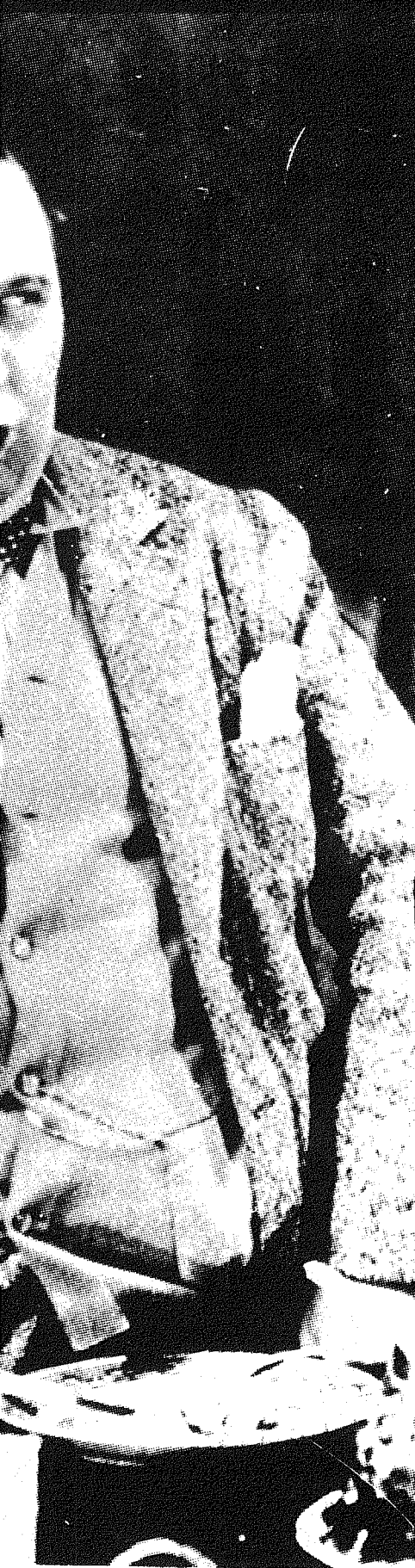
DE STRATEGIE

De Wereldbank behield de titel dat het een wereldhulporganisatie was. De IMF fungeerde daarnaast als de stabilisator van de internationale valutastructuren. Konkreet zag het er zo uit: De wereldbank was verantwoordelijk voor langlopende kredieten (10-15 jaar), waarmee infrastrukturele regelingen voor multi's en concerns konden worden getroffen. Het IMF behield daarnaast de kortlopende kredieten, waarmee het tekorten in de handelsbalans gelijk kon trekken. Het IMF kon hierdoor direkter op de economische politiek van een land, dat krediet kreeg, inspringen. Het ging vooral om de zeker-

de

wereldbank

stelling van een kapitaalverzilvering in het algemeen, en om de opbouw van kapitaal in de Trikontlanden (ontwikkelingslanden in Afrika, Azië, Latijns- en Zuidamerika) in het bijzonder.

Om dat te kunnen bereiken werden er loon-arbeidsverhoudingen gekreëerd: de mensen die in de 3e wereldlanden leefden moesten immers "beschaving" worden bijgebracht, d.w.z. hun historisch gegroeide economie of hun zelfvoorzienende economie moest verstoord en aangevallen worden.

Maar de 3e wereldlanden reageerden niet zo enthousiast op de nieuwe nederzettingen van bedrijven en industrieën, als de buitenlandse investeerders gehoopt hadden. De mensen in de Trikontlanden waren niet van plan om hun manier van levensonderhoud in te ruilen voor industrie-arbeid.

Daarom werd er in de 60-er jaren "de groene revolutie" gestart samen met het "Food-for-workprogramm" van het IMF. De inheemse markt werd overspoeld met V.S. tarwe (zwaargesubsidieerd) waardoor de levensomstandigheden van kleine boeren verstoord werden. Een paar jaar later volgde de geplande voedselschaarste, die zich alleen laat omschrijven als een bevolkingspolitiek die bewust hongerdoden kreeerde. De situatie was nu rijp voor het IMF om nieuwe vormen van landbouweconomie door te voeren en om de boeren klaar te stomen voor de industrie. De agrarische multi's konden met hun intocht beginnen. Zij brachten goedkope nieuwontwikkelde graansoorten op de markt, waarvoor landbouwmachines en grote hoeveelheden kunstmest nodig waren (uit de industrielanden). Twee vliegen in één klap dus: meer export naar de Trikontlanden en meer import van goedkoop graan terug. De noodzakelijke kredieten werden verstrekt door het IMF i.s.m. het FAO, kredieten voor de aanschaf van landbouwmachines, zaaigoed etc. Dit pakte goed uit voor de industrielanden die deze produkten leverden, maar ook voor de grootgrondbezitters. De kleine boeren bleven aan de kant

staan, want zij konden de hoge pacht niet betalen en waren ook nooit in staat om de hoge kredieten terug te betalen. Dit "bombardement" van ontwikkelingshulp, deed het aantal werk- en bezitlozen stijgen, de mensen trokken naar de steden om daar aan de bak te komen, wat niet lukte. Dankzij de ontwikkelingshulp werd de armoedespiraal groter. De steden groeiden en daarmee de sloppenwijken. Het concept van "de groene revolutie" had eigenlijk tegen deze armoede

moeten werken, maar kwam alleen ten goede van m.n. de V.S. Er werd het volgende bereikt:

- door gedwongen industrialisatie ontstonden katastrofale toestanden voor brede delen van de bevolking in de Trikontlanden
- op vele plaatsen werd de bevolking verdreven waardoor het vluchtelingenprobleem toenam
- wereldwijd werd er bedreigend in de natuur ingegrepen

En er was nog een diepere achtergrond aanwezig. De boerenopstanden breidden zich uit en de guerillabewegingen groeiden. Door Trikontlanden afhankelijk te maken van het westen, dacht het westen de groeiende invloed van het sovjetkommunisme terug te schroeven. Maar het verzet tegen imperialisme, tegen apartheid en militaire overheersing liet zich niet afbreken.

En dit gebeurde door het racistische, patriarchale en kapitalistische denken van de metropoolplanners. Voor vrouwen kwam dit het hardst aan want de heren der kolonisatie kwamen daarnaast met gedwongen sterilisatieprogramma's en de industrieën gebruikten de vrouwen uit de Trikontlanden als proefkonijnen voor de pil. Zonder de kredieten van het IMF en de wereldbank waren deze ontwikkelingen niet mogelijk geweest. Trouwens ook niet zonder de "weldadige ontwikkelingshulp" van de industrielanden, die er zelf alleen maar beter van werden. Neem de BRD, van elke DM ontwikkelingshulp kwam 1 DM,22 terug: een goede business dus, door de gezamenlijke financiering van kredieten werd dus m.n. de V.S. en BRD-industrie beter.

Het verschil tussen kolonisatie en imperialisme laat zich als volgt uitleggen:

- door landen in te pikken en toe te voegen aan het imperialistische rijk, kwamen 2 uitwerkingen tot stand:

1. Nationale produkten werden geheel afgestemd op de wereldmarkt. Bv produkten die nodig waren als voedsel in Brazilië, zoals sojabonen, werden op de wereldmarkt aangeprezen als goedkoop dierenvoedsel in Europa.
2. Er worden nu niet alleen grondstoffen uitgebuit, maar ook directe menselijke arbeidskracht. De mensen werden niet meer als slaven naar een ander land gebracht, maar ze werden nu als slaven in hun eigen land gebruikt, terwijl hun kultuur beroofd, vernietigd en toegeëigend werd.

PROTECTIONISME

Ontwikkelingslanden zijn gebonden aan de eis van het IMF om kredieten terug te betalen in dollars. Daarmee zijn ze afhankelijk van de krisissen rond de \$ zoals wisselkoersen, devaluatie en de grollen van de V.S.-politiek. Ze vallen in een fijn netwerk dat gegeven is door het internationale kapitaal. Zo is er een catalogus waarin de internationale kredietwaardigheid van ieder land wordt bijgehouden, gekoppeld aan de economische prestaties van een land. Wie onderaan die lijst staat kan geen kredieten meer aanvragen bij een internationale bank, zonder daarvoor eerst afspraken te maken met het IMF. Dit heet protectionisme en het ziet er als volgt uit: door hoge toltarieven te heffen bij industrielanden en lage toltarieven bij Trikontlanden, beschermt het westen zijn konkurentiepositie. B.v. als Afrika naar de E.G. exporteert moet het tevreden zijn met minder ontvangsten om hun positie op de markt te kunnen handhaven. Hiermee krijgen zij ook minder deviezen, die nodig zijn om kredieten terug te kunnen betalen. Dit heet het stabiliseren van de handelsverhoudingen. De kredieten die terugbetaald worden, stromen naar de V.S. en naar Zwitserland, dat is het stabiliseren van machtsverhoudingen.

BELANGRIJKSTE VOORWAARDEN VAN HET IMF EN DE UITWERKINGEN HIERVAN

1. Nationale behartiging moet afgevoerd worden. Dit betekent inflatie en hogere prijzen van consumptiegoederen, terwijl de lonen gelijk blijven.
2. Opheffen van bestaande invoerbeperkingen door openingen te bieden aan het internationale kapitaal.
3. Privatiseren van bedrijven d.m.v. staatsbezit.
4. Schrapen van subsidies voor de eerste levensbehoeftes, zoals voedsel, water, gas, stroom, vervoer

De uitwerking van deze voorwaarden en de kredietverstrekkingpolitiek zijn nergens positief geweest voor een nationale economie. Voor brede delen van de bevolking betekende de politiek van het IMF en de wereldbank: meer arbeid, maar wat voor arbeid: meer arbeid om zich te verzekeren van een bestaansminimum of om überhaupt nog te overleven. Een voorbeeld, er komen bredere wegen in ontwikkelingslanden, terwijl het openbaar vervoer onbetaalbaar is gemaakt. Het betekent niet meer inkomen, betere gezondheidszorg, meer onderwijs, nee, het geld gaat naar westerse investeerders die profiteren van de lage lonen en de gunstige kapitaalvoorwaarden. En in deze opsomming wordt het al duidelijk voor wie deze uitwerkingen het meest negatief uitvallen, vrouwen. Door de geslachtsspecifieke arbeidsindeling worden vooral vrouwen getroffen. Het waren ook vooral vrouwen die in opstand kwamen tegen de regeringen die de politiek van het IMF aanvaardden.

1. In tunesië moest de verhoging van de tarweprijs terugschroefd worden vanwege massademonstraties
2. In Brazilië hebben demonstraties en massale plunderingen geleid tot het terugschroeven van de tarweprijs
3. In Brazilië werden ook stukken land bezet als protest tegen de tarweprijzen
4. In Costa Rica organiseerden vrouwen een stroomboycot
5. In Zambia werd de prijsverhoging van het hoofdvoedsel mais teruggedrongen door hongerstakingen.

En al deze verzetsacties zorgden ervoor dat het begrip FMI (spaanse afk. IMF) één van de meest gehate begrippen werd in latijns- en zuidamerika en Afrika. Onder de belangen van het IMF vallen ook de aanmoedigen van het toerisme naar Trikontlanden, waaronder hotelbouw. Van hieruit werden het sextoerisme en de vrouwenhandel lucratieve businesssen.

EN HOE ZIET HET ER NU UIT

De ontwikkelingslanden zitten in een moordende klem:

1. Bijna alle industrielanden hebben surrogaatmiddelen ontwikkeld, waardoor ze niet meer afhankelijk zijn van grondstoffenimport. Biotechnologie slaat de wankelende basis van de economie in de Trikontlanden verder uiteen. B.v. Coca Cola en Pepsi stapten van suiker (uit riet-suiker) over op fructose en isoglucose (enzymen uit mais). De industrie ontwikkelde het HFCS (High Fructose Corn Syrop), die 6 \$ct per pound goedkoper is. In elke liter frisdrank zit 100 gr suiker. Bovendien is suiker als leverancier van zoetstoffen voor biotechnische processen, zoals het maken van medicijnen (bv peniciline). De V.S. importeerde 2,5 miljoen ton minder suiker uit Trikontlanden. Suikereiland Negros (Filipijnen) kreeg daarbij een grote klap, waar eens rietsuiker groeide, groeit nu niets meer, het hele eiland werd niets meer dan een vulkanisch gebied. De frisdrankfabrieken vergrootten hun winst met 100 miljoen \$ per fabriek per jaar. Ook Nederland, waar isoglucose verboden is, zoekt naar biotechnische middelen om suiker te vervangen. Zo heeft DSM de zoetstof aspartaan ontwikkeld, die binnenkort op de markt komt. Het gaat niet meer over suiker, maar over biotechnologie, genenbanken en machtsconcentraties.

2. Concentraties van multi's:

De concentratie van de belangen van multi's gaan ten koste van de Trikontlanden. Sinds het begin van de 70-er jaren zijn er meer dan 500 zaaizaadbedrijven overgenomen door multi's. Neem Shell, Shell bezit niet alleen olie, maar is ook actief als zaaizaad- en bestrijdingsmiddelenbedrijf. In

de zaaizaadsector bezit Shell 69 dochterondernemingen die zaaizaad verkopen aan 76 landen. In de bestrijdingsmiddelensector is deze multi de grootste. Er zijn in de wereld zo'n kwart miljoen soorten planten, maar in de landbouw nemen 30 planten 95% van de voedselvoorziening voor hun rekening. Voedselbelangen

zijn machtsbelangen.

Een bedrijf dat over genetisch materiaal beschikt om bv. over nieuwe resistente tarwe te beschikken, kan over de voedselvoorziening van veel landen beslissen en zelf veel winst binnenhalen. Bedrijven streven daarnaast naar hybridisatie van m.n. tarwe: tarwerassen worden resistent gemaakt tegen ziekte (hoge opbrengsten) maar ze leveren geen nieuwe graankorrels die als zaaizaad gebruikt kunnen worden. Hierdoor zijn boeren dus afhankelijk van zaaizaadondernemingen, o.a. van Shell d. Het bedrijfsleven is hierachter de stuwende kracht, chemische bedrijven zoals Monsanto en ICI, oliemaatschappijen zoals Shell en BP en farmaceutische concerns zijn de voortrekkers. Deze multi's financieren onderzoeksprogramma's op universiteiten (de helft van de bedrijven die in de V.S. onderzoek doen hebben een overeenkomst met de universiteiten).

3. Afhankelijkheid van exportopbrengsten. Ontwikkelingslanden kunnen hun kredieten alleen terugbetalen door V.S. dollars. De meeste landen kunnen alleen aan dollars komen door de export van grondstoffen en landbouwproducten. Het is onmogelijk om met kredieten van het IMF een goedlopende onafhankelijke economie op te bouwen omdat de grondstoffen en halfabrikaten in het westen verder verwerkt worden. De wereldprijzen voor landbouwproducten zijn tussen 1980-1986 met 30% gezakt

terwijl de transportmiddelen duurder werden. Toch stimuleert het IMF de exportopbrengst zogenaamd. En dat terwijl de graanoogst een overschot heeft van 400.000 ton, de boterberg gestegen is tot 1.398.000 ton en het vleesoverschot bedraagt 600.000 ton. Dit is genoeg voor 3200 kcal per persoon per dag (voor iedereen). Toch adviseert het IMF en de wereldbank aan de ontwikkelingslanden om

pieren kunnen tegen gunstige tarieven opgekocht worden, tegen 10 tot 80 % van de oude waarde. Op die manier is het erg gunstig voor een onderneming om een dept swap aan te gaan met een ontwikkelingsland dat zware schulden heeft (vooral aan het IMF en de internationale banken). Het land lost dan schulden af in ruil voor toeëigening, de internationale concerns kunnen zo aan goedkope grond in Afrika en zuid-amerika komen. Ondertussen zijn de IMF en de wereldbank van de partij om hun taken te herstructuren, waardoor economische integraties op wereldniveau doorgevoerd kunnen worden. De grote topfiguren van het IMF en de wereldbank worden vanwege hun "jarenlange projectarbeid" op hun wenken bediend met gunstige doorsluismogelijkheden. Hun nieuwe slagzinnen luiden "hervormingspolitiek", "politieke dialoog" en "ekologische projectarbeid". Ondertussen reserveren ze 80 miljard \$ om zo de aangepaste kredieten te kunnen aanleveren.

hun export te bevorderen omdat ze hun schulden in dollars moeten betalen. Het motto is: exporteren of ten onder gaan. Er is geen keus, en de landen volgen het advies om zich economisch aan te passen, dat is de beleefde term van het IMF om te bezuinigen en om de exportgelden te pakken. Zambia is een goed voorbeeld van de scheve verhoudingen. De inkomsten van dit land zijn bijna helemaal afhankelijk van de export van koper. De prijs van koper komt op de metaalbeurs in Londen tot stand en is onderhevig aan schommelingen. De koperprijs is op de wereldmarkt uitzonderlijk laag, voor een bep. hoeveelheid koper kreeg Zambia een tijd geleden nog 20 vaten olie, nu nog maar 1. Dat betekent dat ze niet meer aan harde dollars kunnen komen om hun kredieten aan het IMF af te betalen, zij moeten nog meer leningen aangaan. Daarnaast moeten ze nu in het buitenland goederen kopen die veel duurder zijn. Dat was een klap die de zambiase economie niet kon opvangen.

4. Dept swapregelingen en het IMF
Schuldenmanagers kijken welk land het meest gunstige voorwaarden biedt om nieuw geld in te pompen. Dit land wordt dus door het internationale kapitaal uit het slop getrokken. De dept swapregeling zet schulden om in schuldentitels of aktes. Deze pa-

5. Bukman verwacht dat commerciële bedrijven uit Nederland, een rol kunnen spelen in deze ontwikkelingshulp. Zo wordt DAF ingeschakeld bij leveranties en heeft een bedrijf als Stork geld gekregen van ontwikkelings-samenwerking, om een fabriek in schotland Zambia op te zetten. Ingenieursburo's zoals Euroconsult uit Arnhem en DHV uit Amersfoort, werken veelvuldig in opdracht van de Nederlandse overheid. Het buro Euroconsult werkt meestal in projecten die gefinancierd worden door de wereldbank. In 1986 was Euroconsult bij 150 projecten in 50 landen betrokken, of ze daar allen maar hulp verrichten of ook goede zaken doen...

SCHULDENKRISIS MEXICO

Met de schuldenkrisis in Mexico begon een subtiele verschuiving tussen de belangen van de wereldbank en het IMF. De wereldbank krijgt steeds meer te vertellen want ze ontvangt per jaar zo'n 70 miljard \$. Hiermee kan de wereldbank steeds meer economische politiek bedrijven t.a.v. schuldenlanden. Dit begon in '82 toen Mexico haar schulden niet meer kon aflossen. Ze vroeg het IMF en de wereldbank om uitstel. Omdat er zoveel meer landen met een schuldenprobleem zaten, ontstond er angst bij regeringen, banken en internationale financiënorganisaties, dat het hele financiële systeem wel eens in elkaar kon storten. Er werden managers aangesteld door het IMF en de wereldbank die deze problematiek aan moesten pakken. Het schuldenprobleem werd opgeschort,

Mexico kwam in '84 terug, het was weer failliet. Er werd nu een MYRA opgestart (Multi Year Restructing Agreement), Amerikaanse banken leenden Mexico geld tegen een hoge rente. Voorwaarde was het doorvoeren van een saneringsprogramma, waardoor het IMF nieuwe kredieten gaf. De 3e ronde van het schuldenprobleem begon in 1985 met het Bakerplan, de V.S. minister van financiën Baker stelde voor om door nauwe samenwerking tussen schuldenlanden, IMF, wereldbank en privébanken, groeiprocessen te stimuleren in 15 schuldenlanden: Argentinië, Bolivia, Brazilië, Mexico, Equador, Marocco, Nigeria, Peru, Filippijnen, Uruguay, Venezuela, Joegoslavië, Chili, Columbia, Ivoorkust.

Het Bakerplan bestaat uit 3 delen:
 - de schuldenlanden verplichten zich tot wereldomvattende economieprogramma's
 - voor nieuwe kredietmiddelen zorgen het IMF en de wereldbank e.a. ontwikkelingsbanken. Deze middelen worden aan politieke eisen gebonden
 - privébanken worden ingeschakeld om kredieten te geven tegen forse rentetarieven

ook de voorraad deviezen die het land met export verdiende, verspeeld werden. Voor Sudan is het niet meer mogelijk om noodzakelijke produkten te importeren. De inflatie is gestegen tot 40 % en het inkomen is tussen '78 en 87 gehalveerd. De buitenlandse schuld steeg tot 8 miljard \$.

NIGERIA IMF EN ONTWIKKELINGSPOLITIEK

Sinds de olie-exporterende landen hun olie sinds 1975 niet voor minder dan 5 \$ per vat verkopen, vloeiden er de laatste jaren 150 miljard\$ aan deviezen naar Nigeria. Dit geld had genoeg moeten zijn om een welvarende economie op te bouwen. Toch heeft deze welvaartswerking geen enkele van de 100 miljoen inwoners-sters bereikt. Waar ligt dat aan?

Het Bakerplan kwam erop neer dat de 15 zwaarste schuldenlanden binnen 1 jaar samen 430 miljard \$ aan rente terug moesten betalen aan de schuldeisers. Voordat het plan ging werken waren er inmiddels al 57 schuldenlanden die vastgelopen waren. Mexico werd uitverkoren als testcase voor de nieuwe wereldbankeconomie. De olieprijs in Mexico was gezakt, dus het land zat weer aan de grond. Een omvangrijk hulppakket werd op de 80e vergadering van het IMF van kracht. Het oude schuldenpakket van 52,3 miljard \$ werd uitgesmeerd over 20 jaar, Mexico kreeg een nieuw krediet van 13 miljard \$. De rente daarover was uitzonderlijk: 13 tot 16% boven het vrije markt tarief. Ondertussen zijn er meer dan 500 schuldeisende banken in de schuldcrisis van Mexico verstrikt.

SCHULDENKRISIS SUDAN

Sudan exporteert een paar produkten waaronder katoen (63% exportinkomsten) en oliezaden (23% exportinkomsten). Dit maakt het land uiterst gevoelig voor prijsdalingen op de wereldmarkt.

70% van de bevolking werkt in de landbouw, dus economisch is Sudan afhankelijk van de landbouw voor het voeden van de bevolking, maar ook van de export. In '84-85 leed de landbouw onder een aanhoudende droogte. De economie staat ook onder druk van veel burgeroorlogen. Dit samen met een forse inflatie, noodzaakte Sudan om leningen aan te gaan. Dit leverde veel buitenlandse schulden op. In '78 al, kon Sudan de schulden niet meer betalen en klopte het land aan bij het IMF. Het IMF verstrekke leningen maar legde ook een streng economisch herstelprogramma op. De Sudanese economie staat er nu slechter voor dan ook, dankzij het IMF. De katoenprijs kelderde op de wereldmarkt, waardoor

Zeker nu concerns ontwikkelingshulp van hun regering konden vorderen. De firma's Bilfinger en Strabag kregen alle middelen in handen om een nieuw wegennetwerk te bouwen, luxe hotels en afwateringssystemen. Nigeria werd overspoeld met wolkenkrabbers en monumentale bouwwerken voor de regering. Aan deze enorme staalconstructies verdienden vooral Duitse firma's. Meer dan 150 firma's vertrapten Nigeria. De montagewerkzaamheden waren in handen van V.W., Daimler Benz, Telefunken, Fichtl & Sachs. Maar wat brachten de ze investeringen Nigeria zelf op? De investeringen hadden zo'n 100 miljard\$ gekost, er waren slechts honderdduizenden arbeidsplaatsen

gekreëerd waarvan maar 5% ten goede kwam aan Nigeria. Het loon van de fabrieksarbeider was ook niet veel (150,- p.m.), dus zij werden er ook niet rijker van. Nigeria bleef afhankelijk van importprodukten. De staalindustrie die opgebouwd was, kwam niet van de grond omdat Nigeria geen concurrentiepositie op kon bouwen. De financiële winnaars waren de buitenlandse multi's, terwijl de Nigeriaanse bevolking steeds harder moest werken voor een miezerig inkomen. DIT GING AAN HET IMF NIET VOORBLIJ De huidige schuldenlast van Nigeria is 22 miljard \$. De Nigeriaanse regering kreeg steeds meer moeite met het afbetalen van schulden omdat de olieprijs gedaald was, de export van olie was ondanks al die nieuwe industrie en al die bouwwerken, toch het belangrijke produkt (90% nationaal inkomen). De industrie stond tot stilstand want de deviezen waren op, de voedselprijzen stegen. De privé-schuldeisers gingen met het IMF overleggen. Nigeria ging uiteindelijk in op de eisen van het IMF, toen de inflatie tot 40% gestegen was. Het IMF eiste 30% van de exportopbrengst en ondernemingen werden gereprivatiseerd (katoen, rubber, cacaoindustrie). Het vrije marktsysteem kon oprukken, dit resulteerde in het terugbrengen van de cacao- en katoenproductie met 43%, de katoenindustrie werd teruggeschroefd tot 63%. Door de druk van schuldeisers, door de privatisering en door de politieke druk werd Nigeria gedwongen om mee te doen aan het internationale kapitaal. De Duitse bedrijven die intussen geweldig voor recycling van olieprodukten zorgden, deden opnieuw mee doen met deze grote zaak. De BRD eist inmiddels garanties waarborgen van de Nigeriaanse regering vanwege betalingsmoeilijkheden. Daimler Benz (Mercedes) heeft ondertussen een belangrijke positie in het leger verworven is zeker van grote winsten. Door verschillende verbruikersbelastingen op te voeren daalde de importprijs van produkten met 30%, dus Mercedes heeft daar veel baat bij. De strijd om deze aantrekkelijke markt wordt weer gesteund door het IMF

Interview met
Glenor Roberts,
medewerkster van Lespop,
1 mei 1988
in Londen.

'we are out and
we are staying out'

M.: Kan je uitleggen, wat voor soort werk Lespop doet?

Glenor: Ja, Lespop is zowel een onderzoeksorganisatie als een organisatie, die opgezet is om de behandeling van lesbische vrouwen

door de politie in Londen op de voet te volgen. Ik zeg alleen Londen, omdat dat de oorspronkelijke opzet was om alleen in Londen te werken - we kregen ook subsidie om in Londen te werken. Omdat we de enige groep in het land zijn die informatie en advies ontrend het juridische systeem verschaft aan lesbische vrouwen, worden we benaderd door vele individuen en groepen uit het hele land. En Lespop heeft een speciaal gelijke kansen-beleid: er is bijvoorbeeld altijd een zwarte medewerkster aanwezig, dwz. iemand van afrikaanse of aziatische afkomst. En nogmaals, omdat er geen apart adviesbureau bestaat voor lesbische vrouwen of voor zwarte vrouwen of voor vrouwen in het algemeen, verlenen we diensten aan allerlei verschillende soorten vrouwen, hoewel we er speciaal zijn voor lesbische vrouwen. Dus het is een onderzoeksproject, maar ook een project dat advies en ondersteuning geeft speciaal aan lesbische vrouwen en ook aan vrouwen in het algemeen.

M.: Komen er veel vrouwen naar jullie toe voor hulp en advies?

Glenor: Ja, zowel vrouwen uit het centrum van Londen als vrouwen uit de buitenwijken van Londen. We hebben vooral veel gedaan om ons bestaan bekend te maken in de buitenwijken, want zoals denk ik in iedere stad is er altijd een concentratie van informatie in het centrum aanwezig. Wij vonden het belangrijk dat mensen in de buitenwijken weten dat we bestaan. En het blijkt dat die publiciteit goed heeft gewerkt. Ikzelf ben een nieuwe medewerkster, ik werk er nu ongeveer vier of vijf maanden en ik begon tegelijk met mijn collega, Julia Statman. De medewerksters die er voor ons werkten hebben een enorme hoeveelheid werk verricht om bekendheid te geven aan het unieke van het werk dat Lespop doet. En daarnaast hebben zij veel energie gestoken in deze manier van dienstverlening. Het werk dat wij nu doen is alleen mogelijk gemaakt door alle energie die er door vorige medewerksters de afgelopen 4 à 5 jaar in is gestoken. Zij hebben zo'n goed fundament gelegd voor de organisatie en zo

duidelijk gemaakt hoe noodzakelijk zo'n organisatie is, en daarom is het inderdaad door zeer veel vrouwen gebruikt.

M.: En nu jullie je subsidie kwijt zijn geraakt, wat zal dat betekenen voor de vrouwen die daarvoor bij jullie terecht konden?

Glenor: Ten eerste betekent het dat er één plek minder is voor lesbische vrouwen om naar toe te kunnen gaan. En er zijn zowieso al weinig plaatsen waar lesbische vrouwen terecht kunnen, er is een soort leegte. Sommige dingen gebeuren reeds, bv. lesbische vrouwen beginnen zich een stuk zichtbaarder te voelen op straat. Op een bepaald moment zeiden we, weet je wel, we zijn hier, we blijven hier en we willen zichtbaar zijn etc. Maar de zichtbaarheid die we nu krijgen is op een bepaalde manier erg onwelkom omdat er heel veel onwelkome aandacht aan ons gegeven wordt, want mensen van wie we niet zo'n behoefte hebben dat ze ons herkennen, laat ik maar zeggen fascist. Herkennen het roze driehoek-symbool nu onmiddellijk. Zij volgen lesbische vrouwen naar hun huizen, vallen hen aan, schelden hen uit en dat soort dingen. Dat in de eerste plaats vindt reeds plaats. Daarnaast kan ik een aantal gevallen noemen waar we mee te maken kregen, bv. verkrachting. Er zijn een aantal vrouwen naar ons toe gekomen die verkracht waren en we beginnen patronen te zien van wat er aan de hand is. Bv. in het geval van drie lesbische vrouwen die naar ons toe kwamen gingen we allemaal naar de politie om aangifte te doen. Van alle drie zijn verklaringen afgenomen en toen ze er achter kwamen dat ze lesbies waren werden hun verklaringen verscheurd en werden ze er van beschuldigd dat ze de tijd van de politie verspild hadden en ze moesten een hele tijd in een politiecel doorbrengen, hoewel echter tenslotte deze aanklacht weer ingetrokken werd. En dat soort dingen gebeuren reeds, want mensen die macht hebben, of dat nu officiële macht of onofficiële macht is, zien de introductie van clause 28 van de wet op de lokale overheid als een vergunning om allerlei dingen te doen die ze al tijden hadden willen doen en al deden, maar dan achter de schermen. Nu doen ze het in alle openheid omdat ze het gevoel hebben dat ze toestemming hebben gekregen om dat te doen.

M.: Dit is echt verschrikkelijk. Denk je dat zwarte vrouwen hier nog eens extra de dupe van worden?

Glenor: Dat denk ik wel, maar dat is moeilijker aan te tonen, want zwarte lesbische vrouwen hebben erg weinig vertrouwen, zou ik wil-

len zeggen, in de witte lesbiese- en homogemeenschap. Zij kennen ook een geschiedenis van onderdrukking en een geschiedenis van altijd maar moeten bewijzen dat de dingen hetzelfde zijn wat betreft onderdrukking en wat betreft de dingen die wij iedere dag ervaren. We hebben altijd moeten bewijzen dat onze verhalen waar zijn en dat we ze niet verzonnen hebben. Dus er is deze geschiedenis van dat we dit altijd hebben moeten bewijzen en van het altijd uitleggen aan witte mensen over hoe we onderdrukt worden. En ik zie dat er die onmiddellijke moeilijkheid is dat wij weer eens moeten gaan bewijzen dat we meer onderdrukt worden. Het is geen kwestie van verschillende mate van onderdrukking, ik geloof niet dat dat nou zo belangrijk is. Maar wat wel belangrijk is is om instaat te zijn om te zeggen, juist nu te midden van deze witte lesbische vrouwen en homoseksuele mannen die zich zo aangevallen voelen, dat zwarte lesbische vrouwen en zwarte homoseksuele mannen zich op zijn minst net zo aangevallen voelen en misschien meer aangevallen. Want één van de dingen die ik wil zeggen is dat zwarte lesbische vrouwen en zwarte homoseksuele mannen nog geen manier hebben gevonden om onze aanvallers te vragen: val je me aan omdat je een homohater bent of val je me aan omdat je een racist bent. En daar hebben we steeds weer mee te maken. En een van de dingen waar we nogal kwaad over zijn is dat we verbaasd zijn tot op zekere hoogte over de verbazing die witte lesbische en homobeweging heeft getoond over deze aanval op hun burgerrechten op zich, want het is een aanval op de burgerrechten van iedereen en het is iets dat wij slechts zien als een uitbreiding van alle andere dingen die de afgelopen jaren zijn gebeurd. En wij zijn verbaasd dat zij verbaasd zijn, omdat dit werkelijk aantoonde hoe weinig er geluisterd is naar dat wat wij al zolang gezegd hebben. En dat treft me nogal. De vraag die je me eigenlijk stelde is of ik denk dat clause 28 meer effect zal hebben op zwarte lesbische vrouwen. Dat denk ik, ja. Ik denk dat zwarte lesbische vrouwen in het bijzonder naar Lespop kwamen, omdat ze wisten dat daar altijd een zwarte medewerkster aanwezig was, zolang het project subsidie had. Daarom is er onmiddellijk een gevoel van vertrouwen, dat lesbische vrouwen weten dat ze over dingen kunnen praten met een zwarte medewerkster zonderte maken te krijgen met wat voor racisme dan ook. Natuurlijk zijn er problemen die wij, zwarte mensen onderling moeten zien op te lossen als zwarte mensen, maar

dat zijn dingen waar we ons niet mee bezig hoeven te houden in aanwezigheid van witte mensen. Dat is iets waar we kracht uit kunnen krijgen door ons daar zelf mee bezig te houden, en dat is ook iets dat nu gaat verwateren. Zwarte lesbische vrouwen die zich

tevreden met zich zelf waren gaan voelen als zwarte vrouwen, als lesbische vrouwen worden nu weer een paar stappen terug geduwd in dat gevoel van tevredenheid over zichzelf en in het feit dat ze nu weer op een andere manier steun moeten gaan zoeken en misschien ergens anders. Ik zeg op een andere manier, omdat toen het projekt opgezet werd, toen was er een image of legaliteit rondom het projekt, omdat het overheids-subsidie kreeg en daarom 'moest het wel OK zijn'. Nu wordt dit image weer weggenomen en daarom zullen we weer meer gekriminaliseerd worden dan we tot nu toe werden. En dat is iets wat vrij moeilijk zal worden nu.

M.: Jullie gaan in beroep tegen de beslissing om jullie subsidie stop te zetten?

Glenor: Ja, in feite hebben we dat al gedaan. In dit systeem hadden we niet een automaties recht om in beroep te gaan. We moesten een rapport inleveren, een rapport van zo'n 50 pagina's, met vele bijlagen en vrij gedetailleerde verslagen van de manier waarop wij werken met verschillende mensen uit de samenleving, zoals bv. we werken wel samen met de politie, want we hebben met hun te maken bv. in het geval dat een vrouw verkracht is en die wij ondersteunen bij aangifte doen. We moeten dan wel met de politie samenwerken om een houding van gevoeligheid te stimuleren. Ook als we demonstraties organiseren moeten we samenwerken met de politie, als we willen dat de demonstratie legaal is. Dus in dit rapport staan een hele hoop details over hoe we samenwerken met de politie, met buurtgroepen, met vrijwilligersorganisaties, met individuen etc. Nadat we dat rapport hadden ingeleverd besloot de commissie dat we inderdaad in beroep konden gaan. Dus nu zijn we zover dat het beroep in behandeling is genomen en dat zal ongeveer 2 maanden duren en gedurende deze 2 maanden hebben we weer subsidie gekregen, maar alleen dus voor deze 2 maanden en na deze 2 maanden zullen we weten of we opnieuw subsidie zullen krijgen. Dat is de situatie op dit moment.

M.: Heb je enig idee wat de kans is om je subsidie terug te krijgen?

Glenor: Dat is een goede vraag. Het is erg moeilijk om ons zelf

toe te staan om te hopen, omdat tot op zekere hoogte kunnen we het ons niet veroorloven om niet te hopen, want het alternatief van niet-hopen is dat we ons de wreedheid van deze beslissing realiseren en de betekenis van deze beslissing. Eén van de redenen die werd gegeven om Lespop geen subsidie meer te geven is omdat het zgn. 'police monitoring' groep is (een groep die het doen en laten van de politie op de voet volgt) en dat was niet één van de prioriteiten van de commissie. Maar de homo-groep, GALOP, dat ook een monitoring groep is heeft wel subsidie gekregen. Er bestaat een hetero-organisatie, die KAPA heet, en die ook subsidie hebben gekregen als een police monitoring groep. Dus de enige reden achter de beslissing is in feite omdat het een lesbische groep is en daarom is dat diskriminatie. Dus als je dat bedenkt, dan geloven wij tot op zekere hoogte, dat die beslissing niet zal veranderen. We zijn nog steeds een lesbische groep, we hebben dat niet veranderd sinds de laatste beslissing.

M.: Maar dit lijkt nogal vreemd, dat die homo-mannen groep hun subsidie hebben behouden en dat jullie je subsidie kwijt zijn.

Glenor: Ja, dat klopt. Veel van het werk dat gedaan is en de reden dat we subsidie hebben gekregen in de eerste plaats was gebaseerd op een ideologie dat lesbische vrouwen een aparte dienstverlening nodig hadden, los van homoseksuele mannen. We kunnen elkaar ondersteunen, maar deze twee dingen gaan niet noodzakelijkerwijs hand in hand. Daarom hebben we een aparte subsidie nodig en dat is ook waarom we aparte subsidie hebben gekregen. En het lijkt er bijna op dat we zover terug gedrongen worden, dat al het onderzoek dat we hebben moeten doen in het begin om de noodzaak voor zo'n aparte groep aan te tonen, allemaal weer opnieuw gedaan moet gaan worden. En feitelijk hebben wij het wiel uitgevonden en misschien zal er over vijf jaar weer een nieuwe groep zijn die Lespop of zo iets zal worden genoemd, en die zal zeggen dit is alleen voor lesbische vrouwen, omdat wij de noodzaak daarvoor vast gesteld hebben, terwijl we weten dat dat tijden geleden ook al was gedaan.

M.: Maar deze clausule 28 is zowel gericht tegen lesbische vrouwen als tegen homoseksuele mannen. Kun je uitleggen waarom je denkt dat deze homo's hun subsidie hebben behouden, terwijl jullie het zijn kwijt geraakt? Moet dit gezien worden als iets speciaals gericht tegen vrouwen?

Glenor: Ja zeker. Ik zie het als speciaal tegen vrouwen. Er is een speciale houding ten opzichte van seksualiteit van vrouwen in feite. Het is heel lang beschouwd alsof het vrijwel niet eens bestond. En

het bestaan van Lespop en andere speciale lesbische groepen hebben betekend, dat niet alleen de vrouwenbeweging het als een volwaardig alternatief is gaan zien, maar de mensen die ons subsidie gaven hebben het ook gezien en erkend als een volwaardig alternatief. En met het voortschrijden van het conservatisme in dit land wordt het duidelijk dat dat iets is dat moet worden ontkend door de conservatieven. Het moet worden ontkend dat lesbianisme iets echt is. Daarom is er nu de schijn dat homoseksuele mannen nu hun rechten behouden, omdat er altijd een klein beetje een soort van beschutting is gegeven aan de seksualiteit van homoseksuele mannen en zeker aan de seksualiteit van mannen in het algemeen, en daarom is het ook een door mannen overheerste maatschappij. En het voorbeeld van lesbianisme is te sterk geworden dat het werkelijk het zogenaamde kerngezin bedreigt. En speciaal in die clausule is een aparte sectie over de 'pretended family relationship' een relatie als of het een gezinsrelatie zou betreffen. En daaraan is zeer weinig publiciteit gegeven binnen de lesbische en homobeweging in het algemeen misschien omdat het een beetje een hete aardappel is, het is te bedreigend en als er veel nadruk zou zijn gegeven op die sectie, dan zouden we mogelijk nog meer hebben verloren dan dat we nu al hebben verloren. En ik denk dat daarom veel mensen bang zijn om dit

punt ook volledig op te pakken. Maar tegelijk bedreigt dit juist zoveel van onze rechten. Omdat bijvoorbeeld de politie op dit moment al scholen kan binnen gaan en toegang heeft tot schooladministratie. Er is alleen nog maar een klein beetje voorstellingsvermogen voor nodig om te weten dat dit één van de rechten is die ze zullen verkiesen om wat vollediger te benutten, als het er om gaat om lesbische moeders op te sporen en lesbische co-ouders. En dat is iets dat nog niet mee in de strijd is genomen en dat is zeer huiverigwekkend, omdat het betekent dat aan alle kanten lesbische vrouwen het doelwit zijn geworden. Die vage, blanke, als je wil, leegheid ligt voor ons, die we maar hoeven te vullen met allerlei soorten angsten.

M.: Dus je bedoelt dat de politie scholen binnen kan gaan om uit te vinden wie voor welke kinderen zorgt?

Glenor: Ja, ik denk dat dat de reële waarschijnlijkheid is, wat zal gaan gebeuren, omdat ze nu al het recht op toegang tot de schooladministratie hebben. Dus dat kan worden verkregen voor allerlei doeleinden.

M.: Dit deel van clause 28 betekent dacht ik dat lesbische vrouwen die kinderen opvoeden dit recht kunnen verliezen. Moet iemand daarvoor een rechtzaak aanspannen of hoe zal dat mogelijk gaan?

Glenor: Ja, er moet eerst een rechtzaak komen en dat zal tegelijk een testcase zijn, omdat zoals in de meer bekende voorbeelden, zoals bv. de gemeente van Haringey

- een van de deelraden hier in Londen - zij zullen voor de rechtbank gdaagd worden vanwege propaganda voor homoseksualiteit in verband met materiaal dat ze gepubliceerd hebben tegen veroordelen en dat zal een testcase zijn voor alles wat zogenaamd met propaganda te maken heeft. Het is slechts een kwestie van tijd denk ik voordat iemand besluit om een bepaalde zaak aan te vatten, bijvoorbeeld een (ex)echtgenoot tegen zijn vrouw voor het hebben van een relatie met een vrouw en het heb-

ben van een kind daar of dat het kind daar vaak is en deze relatie zal dan worden beschouwd als een 'pretence', een doen alsof. En dat zal het normale voorbeeld zijn. Maar dit soort zaken vinden al de hele tijd plaats, maar in de toekomst kunnen dit soort rechtzaken ook nog eens gebruik maken van de sekte over 'pretended family relationship' van de clause. En er is een algehele stemming op het moment dat we terug gaan naar waarden, die we juist achter ons hadden gelaten. En worden weer terug geduwd in die richting en er zijn ook rechters en advocaten en zo die deze opvattingen ondersteunen. Het homogezin wordt beschouwd als een 'pretence' en zo ligt ook de macht en zal het ook gebruikt worden. Zeer spoedig zullen er rechtzaken komen die zullen worden gebruikt als testcases en de één na de andere rechtzaak zal als zodanig worden gebruikt, totdat mensen zo afgeschrikt worden om naar een rechtzaak te moeten gaan, zelfs nog meer dan ze al waren gedurende de laatste paar jaar, dat ze er niet eens meer over willen denken, om iemand te laten weten dat ze lesbies zijn. Ze zullen thuis blijven en misschien slachtoffers zijn van huiselijk geweld en allerlei andere verschrikkelijke dingen die binnen het gezin plaats vinden en schuil gaan achter dat zogenaamde huwelijksgeluk of zoiets. En dat is dan waar ze gedwongen in moeten blijven zitten.

M.: Nou, dit is allemaal verschrikkelijk om te horen. Ik geloof dat de situatie hier veel erger is dan de situatie in Nederland. We hebben twee weken geleden een demonstratie gehad om publiciteit te geven aan clause 28 en als solidariteit met de strijd hier. Is er iets dat je zou willen zeggen tegen de mensen in Nederland, waarvan je denkt dat het erg belangrijk is dat zij dat weten?

Glenor: Ja, er zijn een aantal zeer belangrijke dingen. Ten eerste, we moeten doorgaan met zeggen 'we are out and we are staying out'. We moeten doorgaan dat te

zeggen en we moeten doorgaan dat te bedoelen en we moeten doorgaan met samenwerking op zeer realistische manieren, want één van de dingen die ik eerder al zei ging over het feit dat de witte lesbische en homobeweging niet luistert, dat witte mensen in het algemeen niet luisteren. Ik denk dat het onmogelijk is voor de lesbische en homobeweging om verder te gaan als ze de wensen en de situatie waarin zwarte mensen zitten als ze met witte mensen samen werken, negeert. Dat is niet iets dat kan worden genegeerd. Als het wordt ontkend dan valt de hele strijd plat. En als dat niet morgen gebeurt, dan gebeurt het volgende jaar wel. En het is iets dat de fundamenteën verzwakt van iedere strijd die we samen voeren. Dat is een van de eerste dingen die in acht genomen moeten worden. Verder denk ik dat we dit moeten zien als een aanval op mensenrechten in het algemeen, niet alleen in dit land, maar overal op de wereld zien we een toename van fascisme-bewegingen. Ik denk dat we dit allemaal voelen, waar we ook leven en wie we ook zijn. We moeten dit bijna zien als een resultaat van de samenzwerings-theorie en dat is nu niet om over in paniek te raken. Op een bepaalde manier moeten we dat verwachten als zijnde het geval om in staat te zijn daar tegen te vechten. Daarom bereiden we ons zelf voor op bijna het ergste dat zou kunnen gebeuren om te proberen te zorgen dat het niet zal gebeuren. En omdat het een aanval is op burgerrechten in het algemeen, moeten we ons proberen voor te stellen dat het uiteindelijk resultaat een geweldige ramp kan zijn, in die zin... misschien... laten we ons voorstellen dat misschien het doel is om lesbische vrouwen en homoseksuele mannen uit te roeien of het doel is misschien om zwarte mensen uit te roeien, dan zul je, als in 10 jaar tijd zwarte mensen uitgeroeid zijn, misschien mijn woorden herinneren of misschien ook niet. Maar ook, als dat werkelijk gebeurt dan zullen het in 20 jaar misschien witte lesbische vrouwen en witte homoseksuele mannen zijn, of misschien lesbische vrouwen en homoseksuele mannen in het algemeen. En ik zeg dit opnieuw niet om paniek te zaaien, maar vanwege het feit dat het soort dingen dienu gebeuren met lesbische vrouwen en homoseksuele mannen, dat zijn de dingen die gebeurt zijn met zwarte mensen en we moeten het patroon herkennen en we moeten er notitie van nemen. Want we kunnen niet blijven zeggen, keer op keer, dat we verbaasd zijn, we kunnen niet doorgaan met het tonen van onze verbaasdheid, want keer op keer tonen we dan slechts dat we niets geleerd hebben en dat we niet geluisterd hebben en dat in feite het verleden het heden dicteert en daarom ook de toekomst.

CLAUSULE 28 ANTI-HOMOWET

"We kunnen niet blijven zegen, keer op keer dat we verbaasd zijn..."

Ik geloof dat de situatie in Engeland op dit moment zo ernstig is dat zoveel mogelijk mensen op zo veel mogelijk plaatsen in actie moeten komen tegen wat gaande is. Op de manifestatie in Londen 30 april, trokken diverse sprekers en spreeksters vergelekingen met de jaren dertig met de Nazi-tijd. Een joodse homo zei: "Soms lijken de argumenten die we gebruiken als we verwijzen naar wat er gebeurde in de dertiger jaren misschien op onrustzaaiërij. Dat dacht ik zelf ook af en toe. Maar toen begon ik te luisteren naar het feitelijke woordgebruik en de argumenten van de mensen die clause 28 hebben gemaakt. En iedere keer hoorde ik echo's van de zelfde vuile Nazi-taal die 50 jaar geleden gebruikt werd tegen joden, tegen lesbische vrouwen, tegen homoseksuele mannen en tegen iedere minderheidsgroepering." Hij noemde diverse voorbeelden. Ik was er door geraakt en tot mijn schrik vond ik ook een voorbeeld: Heinrich Himmler, reichsführer van de SS en hoogste politiechef zag in homoseksualiteit "een degeneratiesymptoom dat ons ras met vernietiging bedreigt" (citaat uit 'De roze driehoek' door Richard Plant, 1987), terwijl in mei 1987 Rhodes Boyson, minister van plaatselijk bestuur in Engeland het einde afkondigde van de menselijke soort door te zeggen: "Het feit dat in positieve beeldvorming lesbische liefde en homoseksualiteit als gelijkwaardige levensvormen worden voorgesteld zou binnen één generatie het einde kunnen betekenen" (citaat uit artikel van Jon Ward in VN, 6 april 1988).

Bovendien wordt het uit vele feiten duidelijk dat deze clause 28, nu die eenmaal aangenomen is, door veel mensen beschouwd wordt als een soort vergunning voor openlijke diskriminatie van en openlijk geweld tegen potten en flikkers. Dit gebeurt zowel door mensen met officiële macht (bv. politie, conservatieve gemeenteraadsleden) als door mensen met onofficiële macht. Ik zal daar een paar voorbeelden van noemen. Geweld tegen flikkers:

-zondag 10 april '88: er wordt geschoten op 2 flikkers die in de vroege uren de Londen Apprentice pub in Oldstreet verlaten. Gelukkig worden ze niet geraakt.

-donderdag 14 april '88: gemaskerde mannen met geweren vallen de gaybar "Fallen Angel" in Islington binnen. Iedereen werd gedwongen op de grond te gaan liggen en al het aanwezige geld werd opgeëist. Bij het vertrek met de buit wordt nog even het aquarium lek geschoten.

-zaterdag 16 april '88: 3 flikkers die om half 12 's avonds de gaybar "Heaven" in de Villiersstreet verlaten werden in elkaar geslagen en één van hen wordt met een mes gestoken. Dit alles door 12 voetbalsupporters uit Leeds.

-zondag 17 april '88: 2 flikkers verlaten 's morgensvroeg de "Backstreet club" in Londen 's East End en worden als ze op weg zijn naar hun auto door 2 of 3 mannen in elkaar geslagen.

Bij alle gevallen bleek uit het taalgebruik van de daders duidelijk dat het homohaters betrof.

Bij Lespop, één van de organisaties die onmiddellijk na het ondertekenen van de wet hun subsidie kwijtraakten, zijn al 3 gevallen bekend van vrouwen die openlijk door de politie werden gediskrimineerd: omdat zij verkracht waren gingen zij samen met vrouwen van Lespop aangifte doen bij de politie. Van alle drie werden verklaringen af genomen, maar toen de politie er achter kwam dat deze vrouwen lesbiërs waren, werden hun verklaringen verscheurd en werden ze in politie cellen opgesloten omdat ze er van werden beschuldigd politietijd verspild te hebben. Later zijn die beschuldigingen weer ingetrokken.

Een laatste voorbeeld van hoe de wet nu al gebruikt wordt: Een groep potten en flikkers in Wolverhampton heeft een video gemaakt met de titel "Get your clause off our lives". Deze video gaat over de reacties op clause 28, over de behandeling van homo's door de Nazi's, ze bevat interviews met politici en aktievoerders en legt verbanden tussen hoe potten en flikkers worden behandeld en andere onderdrukte groepen. De gemeenteraad heeft de vertoning van deze video in de Lighthouse Media Center, een gemeentegebouw, verboden. Het argument van raddslid Gordon Jones, de voorzitter van de dienst recreatie, was, dat openbare gebouwen en -voorzieningen in het licht van de dienst recreatie

in het licht van de bestaande wetgeving niet gebruikt kun-

nen worden voor propaganda voor homoseksualiteit. Wat opvalt is dat het met name vrouwen zijn die onmiddellijk in actie zijn gekomen tegen clause 28. Dit was het geval zowel in Engeland (de 'abseiling lesbians' zijn intussen beroemd), als in Nederland en ook in het Europese parlement. Wat verder opvalt is dat die organisaties die onmiddellijk na het ondertekenen van clause 28 hun subsidies kwijt zijn geraakt twee lesbische organisaties zijn, nl. het lesbië archief in Londen en Lespop, een organisatie die diskriminatie van lesbische vrouwen, m.n. door de politie op de voet volgt en lesbische vrouwen daarbij juridische en morele

steun biedt. Beide organisaties verloren hun subsidie met als argument dat hun activiteiten van een lagere prioriteitgeacht werden. GALOP een vergelijkbare organisatie als Lespop, maar dan voor homoseksuele mannen is op dit moment zijn subsidie nog niet kwijtgeraakt. Dit is diskriminatie van lesbische vrouwen.

Het bestaan van lesbische vrouwen blijkt op drie verschillende fronten te worden aan gevallen: Ten eerste is er een tendens waar te nemen dat seksualiteit van vrouwen opnieuw genegeerd gaat worden, alsof dat niet bestaat. Ten tweede worden lesbische vrouwen, die er voor kiezen onafhankelijk van mannen te leven gezien als een regelrechte bedreiging van het nog steeds aanwezige patriërchaat. Ten derde zal het onderdeel van clause 28, dat gaat over zgn. 'pretended family relationship' met name lesbische vrouwen treffen aangezien de meeste homoouders lesbische vrouwen zijn. Als je daarbij bedenkt dat vrouwen in het algemeen nog steeds als groep gezien moeten worden met minder geld dan mannen en met minder maatschappelijke mogelijkheden dan mannen, dan wordt duidelijk dat het verliezen van subsidie voor lesbische organisaties ekstra hard aankomt. Tot zover de positie van lesbische vrouwen.

Een van de patronen die waar te nemen is in Engeland is het volgende: allereerst wordt alles wat met potten en flikkers, of met zwarte mensen, of ander soort minderheidsgroepen te maken heeft genegeerd door met name de pers als of ze gewoon niet bestaan. Dan volgt een perio-

de van actieve hetze in de pers, bv. door diskriminerend uitspraken breed uit te meten of door vooroordelen als vaststaande feiten te brengen. Dat laatste kan nog gecombineerd worden met lezers uit te nodigen om reacties in te sturen over zulk soort stellingen. Door inzendingen van homo-haters te plaatsen wordt het idee gewekt dat men dat dus zo vindt. Zo wordt een klimaat geschapen waarin een diskriminerende wet kans gaat maken aangenomen te worden, want intussen blijkt de enige informatie die men als maar gehad heeft, negatieve informatie te zijn, liefst met wat bangmakerij erbij (homoseksuelen zijn kinderlokkers, b.v.). Lukt het om dan een diskriminerende wet aangenomen te krijgen, dan staat het licht op groen voor alle homo-haters die er intussen zijn ontstaan op grond van al die stemmingmakerij. Wat zal de volgende stap zijn? Hitler begon ook met alle homobars te sluiten en alle homopers te verbieden, zodra hij aan de macht kwam. Wat staat ons te doen?

Ter ondersteuning van potten en flikkers in Engeland valt te denken aan allerlei vormen van morele steun en solidariteit, b.v. door naar hun demonstraties te gaan: 26 juni is er de gay pride march in Londen. Maar ook valt daar onder het doen van acties hier uit solidariteit met hun daar zodat ze zich gesteund voelen door potten en flikkers van over de hele wereld, hetgeen op dit op ogenblik al gebeurt.

Iets anders is de geldelijke steun, zowel om in Engeland actie te kunnen blijven voeren, als voor die organisaties die hun subsidie kwijt zijn geraakt of mogelijk nog kwijt raken.

Een andere manier waarop we actie kunnen voeren is om door te gaan met bekendheid te geven aan wat er in Engeland plaats vindt, want er zijn nog steeds een heleboel mensen in Nederland die niet of nauwelijks weten wat daar gaande is, mede omdat de pers het blijkbaar niet nodig vindt om hier adequaat op te reageren in de berichtgeving. Is dit de eerste stap van dat patroon? Het negeren van clause 28 en de gevolgen daarvan?

Dan is er nog iets anders waar je aan kunt denken bij het actievoeren en dat is om de 'tegenpartij' dwars te zittten, last te bezorgen. Te denken valt dan aan de ondertekenaars van de wet, koningin Elisabeth: zij is van plan om 5 juli naar Nederland te komen. Wij zien dat niet zit-

ten, zij is niet welkom en we zullen proberen dat goed duidelijk te maken.

Teslotte is er natuurlijk nog de officiële weg, via de politiek, zowel op gemeentelijk nivo waarbij we een voorbeeld kunnen nemen aan de gemeente Leiden: B&W van Leiden hebben de gemeenteraad in hun zusterstad Oxford met succes laten weten dat zij die wet afkeuren. De gemeenteraad in Oxford heeft toegezegd de wet niet te zullen toepassen tenzij een rechtzaak hun daar toe zal dwingen. Verder op landelijk nivo: er zijn kamervragen gesteld, de antwoorden laten voor zo ver ik weet nog op zich wachten. De nederlandse regering zou zich ogenblikkelijk openlijk uit moeten spreken tegen deze wet en eventueel met sankties moeten dreigen. Waarom houdt ze zich zo stil? En dan op Europees nivo: in het Europees parlement wordt op dit moment met een resolutie gelobbyd, daar zullen we waarschijnlijk nog wel meer over horen.

Dit alles zou de internationale druk moeten verhogen.

En dan denk ik dat er nog iets is wat we in de gaten moeten houden, en zonet suggereerde ik al iets: hoe zit het hier in Nederland, zitten we hier ook al op het hellend vlak? Zitten we in het stadion van genegeerd worden door de pers? Of zitten we misschien in het stadion waarin al vooroordelen als vaststaande feiten in de pers worden gebracht?

Je zou het beginnen te denken als je leest wat Korthals Altes durft te beweren over adoptie van kinderen door homo-paren. Citaat uit de Volkskrant van 4 mei '88: "Kinderen die door homo's worden geadopteerd, zouden hierdoor in hun latere leven problemen kunnen krijgen, schrijft Korthals Altes. Het gevaar van een identiteitscrisis bij het geadopteerde kind noemt de minister in zijn brief 'niet denkbeeldig'". En natuurlijk is er die wet ongelijke behandeling, die duidelijk diskriminerend is voor potten en flikkers. Binnenkort zal het voorstel van deze wet in de tweede kamer behandeld worden....

Tot slot wou ik met nadruk willen zeggen dat we onze potten en flikker strijd niet geïsoleerd moeten gaan voeren, maar dat we moeten inzien dat andere groepen in de samenleving ook gediskrimineerd worden, dat er in heel Europa een verrechtsing waar te nemen is en dat we ons daar gezamenlijk zowel binnen Nederland, als internationaal tegen moeten verzetten.

"De cirkel is gesloten. Was de situatie in 1957, toen de beweging van de **situationistische internationale** werd opgericht, een strategie van een revolutie op mikro-niveau, nú komt het begrip 'situatie' dichter in de buurt van haar oorspronkelijke betekenis: een slagveld uit de klassieke militaire literatuur." Dit citaat stamt van een artikel van de Groene van 8 juni 88 over de situationistische beweging. En het is typerend voor de manier waarop vele mensen tegen de situationistische Internationale aankijken. Want zolang het binnen het kader van de kunst blijft, kan het niet gek genoeg zijn, wat binnen het maatschappelijke kader als wereldvreemd of als extremisties wordt afgedaan.

Inderdaad ging aan de situationistische internationale een kunststroming vooraf, die door de in Parijs wonende Roemeen Isidore Isou kort na de tweede wereldoorlog bekendheid kreeg. Deze stroming beoogde een omkeer in de kunst te bewerken, die zich in de daaraan voorafgaande periode in de geschiedenis dusdanig had laten misbruiken (detournement), dat een omkering (detournement) de enige uitweg blijkt te zijn. Alle artistieke expressiemiddelen worden hiervoor gebruikt, van geschreven teksten tot film en architectuur toe.

Het blad van de beweging heet eerst Potlach en wordt later in de jaren '50 onder een vernieuwde club L'Internationale Situationiste genoemd.

De kunstkritiek wordt tot maatschappijkritiek, want evenals de heersende kunst korrumpert, korrumpert de maatschappij. Kunst moet worden opgeheven, aangezien ze in onze massakultuur slechts tot handelswaar is geworden en het kunstwerk tot spekulatieobject. Kunst kan geen kunst meer zijn in een tijd waarin de consumptieverhoudingen hun wil opleggen.

In 1967 verschijnt bijna te gelijker tijd 'De Spektakelmaatschappij' van Guy Debord en 'Handboek voor de jonge generatie' van Raoul Vaneigem.

Volgens Debord zelf moest het "een theoreties geschrift zijn voor de Situationistische Internationale. De SI was op dat moment de extremistische groep die het meest had gedaan om het revolutionaire verzet in de moderne maatschappij (van 1967) te doen terugkeren; en het was gemakkelijk te zien dat deze groep, nadat zij haar overwinning reeds had opgelegd op het terrein van de theoretiese kritiek en haar op het gebied van de praktische agitatie behendig had nagestreefd, toen het hoogtepunt van haar histories optreden naderde. Het kwam er dus op aan dat er zo'n boek voorhanden was in de troebelen die weldra zouden komen en die het later door zouden geven aan het veelomvattende subversieve vervolg dat zij weldra moesten meebrengen" (uit "Voorwoord bij de vierde italiaanse editie van 'la société du spectacle'")

Uitgangspunt van het boek is, dat de vervreemding, waarop Marx zijn klassentheorie ontwikkelt vanuit een ekonomisties perspectief, veel totaler in de maatschappij werkt; zij beheerst onze produktiviteit in z'n geheel, en levert ons een gigantiese opeenhoping van spektakels; spektakels, niet als verzamelingen

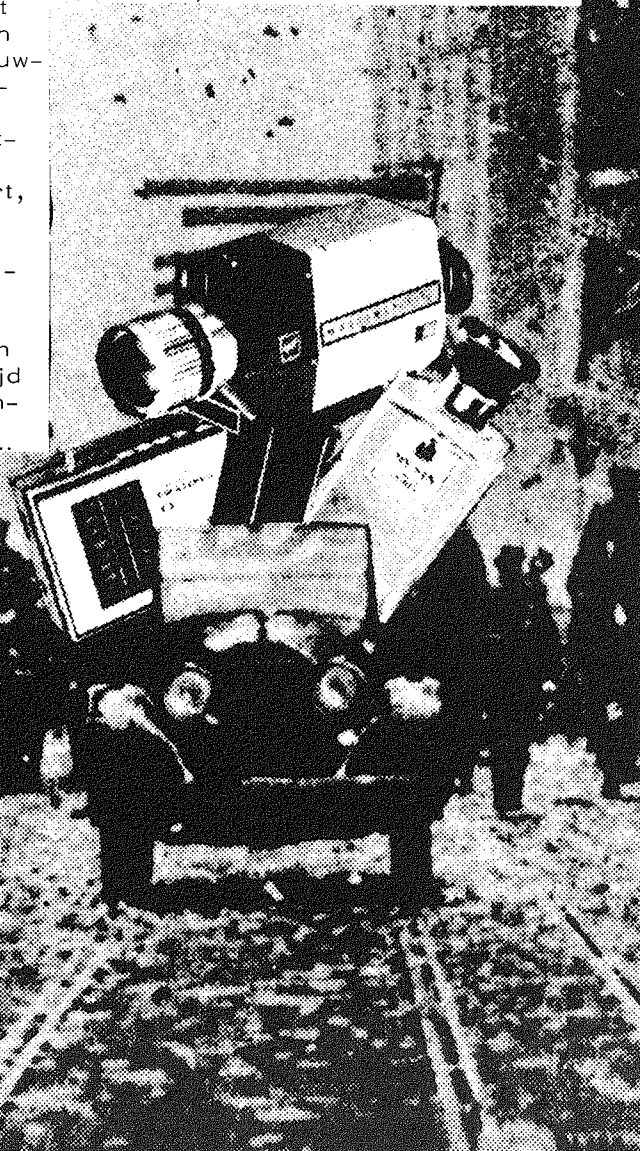
van voorstellingen, van beelden, maar van sociale verhoudingen tussen de mensen, die door beelden worden uitgedrukt.

Minder theoreties en daardoor iets leesbaarder geeft Vaneigem het weer, wanneer hij schrijft: "De mens die het overleven kiest is ook de mens die de eenheid kiest, de mens van de globale afwijzing. Er gaat geen ogenblik voorbij of ieder van ons beleeft contradictoir en op alle niveaus van de werkelijkheid het conflict tussen onderdrukking en vrijheid; telkens weer wordt ieder van ons op vreemde wijze gedeformeerd en als het ware tezelfder tijd gegrepen in twee met elkaar strijdige perspectieven, het perspectief van de macht en het perspectief van de 'Aufhebung', de opheffing. Omdat de beide delen

van dit 'Handboek' gewijd zijn aan de analyse van die twee perspectieven, zouden ze dus niet na elkaar, zoals bij het lezen nu eenmaal onvermijdelijk is, maar tegelijkertijd moeten worden bestudeerd: de beschrijving van het negatieve is de basis van het positieve project, het positieve project bevestigt de negativiteit. De beste ordening van een boek is dat het er geen heeft opdat de lezer de zijne erin kan ontdekken." (uit 'Handboek voor de Jonge Generatie')

Het geheel van stellingen in de theorievorming, de overdaad aan uitingen op artistiek gebied binnen de Situationistische Internationale is moeilijk onder één noemer te brengen. Vandaar dat de tijd ter hand wordt genomen om de SI als episode te vatten, te beperken en vandaar dat de geometrische figuur van de cirkel wordt gehanteerd in de Groene om het in te sluiten en gladjes te laten weggrollen. Maar helaas, wat door de cirkel wordt buitengesloten, daarover wordt niets gezegd!

En juist het aanwijzen van wat buiten het gezichtsveld wordt gelaten, dat er überhaupt iets buiten het gezichtsveld valt door iets anders te benoemen, dáárin ligt de essentie van de beweging. Guy Debord tart dan ook de z'n lezersters door twintig jaar na het verschijnen van 'de spektakelmaatschappij' opnieuw met 'n boek naar buiten te treden over de spektakelmaatschappij; en geen woord van wat hij toendertijd schreeft hoeft hij terug te nemen of te corrigeren. Wél weet hij aan de verdere ontwikkeling van de spektakelmaatschappij fenomenen te benoemen, die oorspronkelijk slecht voorzichtig waren aangeduid in het proces van eenwording, dat het spektakel uitdrukt.

Huisvrouw...?
 Werkloos...?
 Baanloos...?
 Baanvrij!!

vrouwen op ongebaan
 over eigen werk van baanloze vrouwen

Behalve alle titels in het frans van de uitgeverij Lebovici/Parijs zijn de volgende titels verkrijgbaar bij de Roode Hond:

- "Over de ellende in het studentenmilieu"
 uitg. eigentids-archief (te kopiëren)
- "Reich-gebruiksaanwijzing"
 uitg. Hagelwit /J.P.Voyer (te kopiëren)
- "Oproepen uit de gevangenis van Segovia"
 uitg. de Lantaarn f5,00
- "Woorden en kogels"
 f2,50
- "Voorwoord bij de 4e italiaanse editie van 'la société du spectacle'"
 uitg. de Lantaarn /G.Debord f1,00
- "De poolse contra-revolutie"
 uitg. NU / J.P.Martos f3,50
- "Society of the Spectacle"
 uitg. Rebel Press /G.Debord f12,50
- "Book of pleasure"
 uitg. Pending Press /R.Vaneigem f18,50
- verschillende uitgaven van de "Spectacular Times" f 3,50
- "De Spektakelmaatschappij"
 uitg. Wereldvenster /G.Debord f3,50
- "Elektronische Revolutie"
 uitg. Maldoror /W.Burroughs f12,50

Baanloze vrouwen, vrouwen die kiezen voor baanloosheid... Wat is er nu zo doorbrekend aan die keuze? Welke verandering is daarvan te verwachten? Het is immers maatschappelijk gezien de traditionele positie van de meeste vrouwen in Nederland: baanloos. Zonder beroep. Beroep: huisvrouw. Vrouwen doen het liefdewerk.

Natuurlijk zijn er ook in Nederland altijd vrouwen geweest die wel betaald werk deden: vrouwen die haar eigen brood moesten verdienen; getrouwde vrouwen voor wie het extra salaris een noodzakelijke of welkome aanvulling op het gezinsinkomen was; en een klein aantal vrouwen dat door haar afkomst en opleiding in staat was een leuke baan te vinden.

Maar de verdeling is duidelijk: het overgrote deel van de betaalde arbeid wordt door mannen verricht. En het overgrote deel van het werk dat vrouwen verrichten is onbetaald. En daarmee over het algemeen ongezien en ongewaardeerd. Het is onrechtvaardig dat vrouwen als tweederangs wezens beschouwd en behandeld worden. Ze fungeren als ondersteunende achtergrondfiguur, die haar identiteit aan de baan en positie van haar man ontleent. Daarom lijkt het op het eerste gezicht logies om betaald werk voor vrouwen te eisen. Vrouwen hebben recht op een eigen inkomen en op waardering voor haar werk. Maar...waarom zou je deze eisen voor economische zelfstandigheid en persoonlijke waardering koppelen aan de eis voor betaalde banen?

Natuurlijk kan een baan een verbetering in de situatie van een vrouw betekenen. Wij vinden echter niet dat betaald werk per definitie macht en zeggenschap oplevert. Een gelijke deelname van mannen en vrouwen aan het betaalde werk zou de huidige maatschappelijke ongelijkheid en uitbuiting nog niet opheffen.

In het eerste hoofdstuk, **Werkloos maar niet baanloos**, wordt geschetst welke vormen van betaalde en onbetaalde arbeid er zijn en hoe arbeid georganiseerd is. Daarbij wordt ingegaan hoe dit zich heeft ontwikkeld in de geschiedenis en wat de positie van de vrouwen daarin is. Tot slot wordt het eigen-werk van baanlozen geplaatst binnen deze maatschappelijke ontwikkelingen. Dit is dus een theoretisch hoofdstuk.

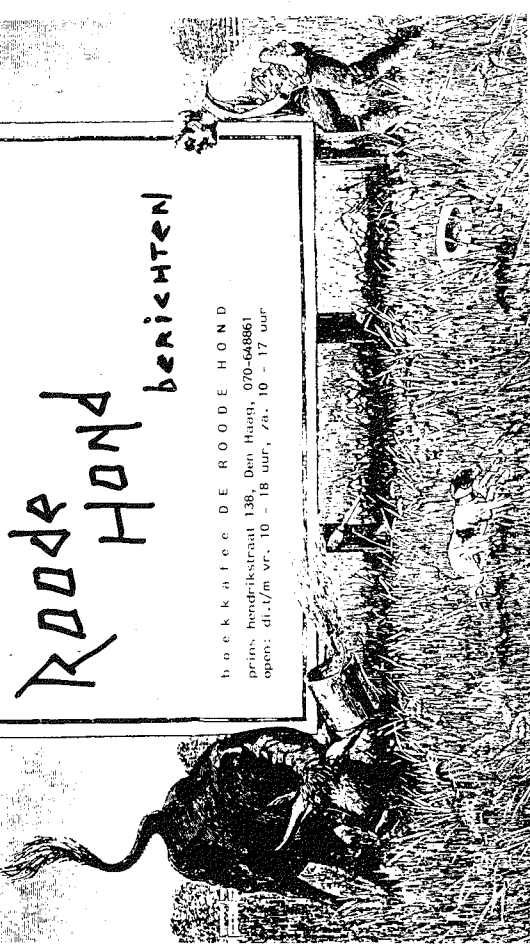
In de rest van het boek worden aan de hand van citaten uit de interviews een aantal kanten uitgewerkt van baanloos leven en eigen-werk. Het tweede hoofdstuk, **Een baan..?**, gaat over ervaringen met betaald werk, opleidingen en huisvrouwenbestaan. Welke redenen hadden vrouwen om te stoppen met (het zoeken naar) betaald werk? Wat voor ontwikkelingen hebben zij hierin doorgemaakt?

Het derde hoofdstuk, **...Ik heb wel iets beters te doen!**, gaat over allerlei vormen van eigen-werk. Hoe leven de vrouwen, die geïnterviewd werden? Wat hebben ze opgebouwd aan eigen projecten en activiteiten? Wat zijn daarvan de kenmerken en de sterke kanten? Welke plekken geven ze huishoudelijk werk en kinderverzorging in haar leven? In hoofdstuk vier, **Tegen de stroom in**, wordt ingegaan op moeilijke kanten. Hoe vinden vrouwen een evenwicht tussen inspanning ("werk"-tijd) en ontspanning ("vrije"-tijd)? Waar vinden zij zekerheid en houvast? Waaruit halen zij waardering en zelfrespekt?

Het vijfde hoofdstuk, **Leven van een uitkering**, gaat over controle van de overheid: sollicitatieplicht, controle op samenwonen en woningdelen, toetsingscommissies voor het onbetaalde werk. Wat betekenen deze voor vrouwen? Hoe gaan vrouwen ermee om? En hoe hebben mensen zich georganiseerd om hier gezamenlijk op te reageren? Verder gaat het over de financiële situatie. Kunnen de vrouwen rondkomen van haar uitkering? In welke mate zijn zij ermee bezig haar uitkering aan te vullen? Welke oplossingen hebben zij hiervoor bedacht? Hoezeer bepaalt dit haar leven?

Het zesde hoofdstuk, **Wegen naar verandering**, gaat over de mogelijkheden tot verzet. Het begint met een algemeen gedeelte over hoe vrouwen denken over maatschappelijke strijd. Daarna wordt ingegaan op strijd van vrouwen voor economische onafhankelijkheid. Bekeken wordt, hoe onze strijd zich verhoudt tot de strategie van vrouwen die opkomen voor betaald werk. Daarvoor werd gesproken met een medewerkster van een Vrouwenwerkwinkel.

Het slot gaat over baanlozenstrijd. Er wordt ingegaan op de ideeën over een basisinkomen, zoals die de laatste jaren ontwikkeld zijn.

Roode Hond
 berichten
 boekhandel DE ROODE HOND
 prijs: hooftstraat 138, Den Haag, 070-648861
 open: di-t/m vr. 10 - 18 uur, za. 10 - 17 uur

AGENDA

25 juni

Delft

POTTEN EN FLIKKERDEMO

ter afsluiting van de Roze Week

5 juli

Amsterdam

KISS THE QUEEN(s)

14.00 uur op de Dam in Amsterdam

Aktie tegen Clause 28 tijdens het bezoek van Elisabeth en Beatrix aan de Nieuwe Kerk (zie elders deze Zwarte)

23 tot 27 juni

Ruigoord

INTERNATIONALE ANARCHISTIESE BIJÉENKOMST

muziek, theater en vele discussies (o.a. de hetze van anarchisten over autonomen, na strafschoppen wordt er gewonnen door de laatste groep)

andere thema's o.a.:
anarcha-feminisme, seksisme, genentechnologie)

te bereiken per trein: reizen tot Amsterdam-Sloterdijk. Vanaf daar bus 82 en dan halte N 202 in Ruigoord

of met de bus:

Buslijn 82 vanaf Amsterdam CS in richting Haarlem.

Met eigen vervoer:

de N 5 van A'dam-W naar Haarlem.

9 tot 14 juli

AKTIEWEEK SOESTERBERG

verzamelen om 16.00 voor de Amerikaanse poort van de vliegbasis Soesterberg.

Vandaar vertrekken naar de plaats waar een kamp ingericht gaat worden. De Amerikaanse poort ligt aan de Dolderseweg bij het plaatsje Huis ter Heide.

Bus uit Utrecht: lijn 52,77 of Amersfoort lijn 52, 55, 56 en uitstappen bij Mc Donalds (!)

Stevige kleding en regenkleding meenemen.

Meer info: 08370 - 12269

China dankt Rode Vlag af als partijblad

PEKING (Reuter) — Het belangrijkste ideologische blad van de Communistische Partij van China wordt na 30 jaar opgeheven. De Rode Vlag, een om de twee weken verschijnend orgaan, zal in juli plaats moeten maken voor een „leesbaarder“ en „evenwichtiger“ periodiek, dat „Op zoek naar de waarheid“ zal heten.

De Rode Vlag is in 1958 opgericht door partijleider Mao Zedong. Volgens een westerse diplomaat is de sluiting ervan een nederlaag voor de aanhangers van de „harde lijn“ in de Chinese partij, die willen vasthouden aan de maoïstische ideologie. De Rode Vlag had veel lezers onder de ambtenaren van de ministeries in Peking, maar volgens de geruchten werd de zware kost die erin stond nauwelijks meer gelezen.